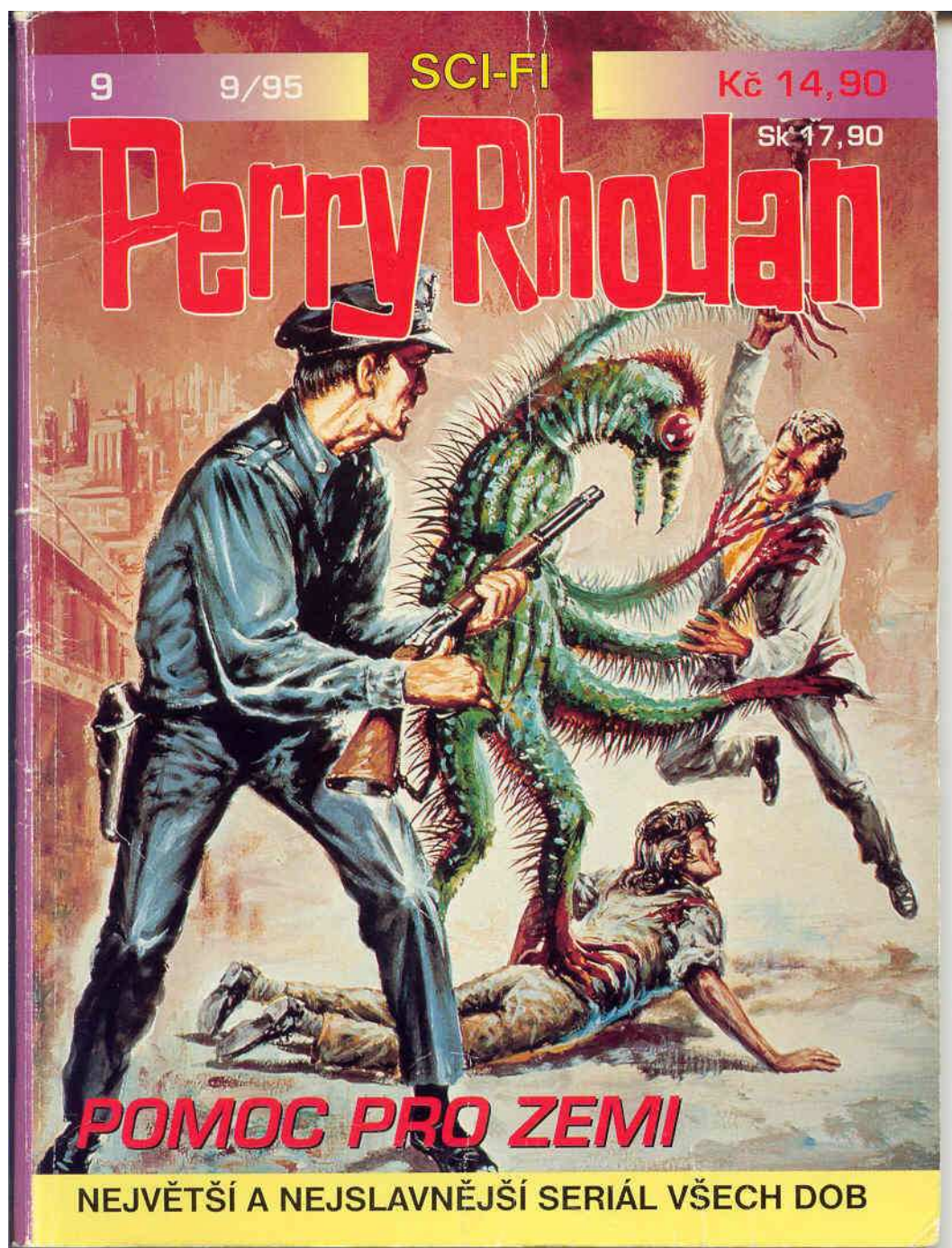

W. W. SCHOLS

Přeložil Jaroslav Kuťák PERRY RHODAN 9

Perry Rhodan stiskl purpurové tlačítko s neobvyklým bílým vli-sem na povrchu. Tvarem připomínal písmeno F starogermánské abecedy. Na tom však nezáleželo. Důležité bylo vědět, že na jeho stisknutí vypíná palubní počítač pracovní energii.

Perry Rhodan se vyčerpaně opřel o opěradlo křesla. Rozhovor s téměř vševědoucím strojem právě skončil.

Ale ticho netrvalo dlouho. Za chvíli se ozvalo bzučení interko-mu.

„Kdo je tam?“

„Já!“

Chraplavý hlas Reginalda Bulla okamžitě prozradil, kdo se za anonymním „já“ skrývá. Rhodan stiskl tlačítko, kterým se dálkově otevíral vstup. „Pojď dál, Bully!“

„Zatraceně, Perry! Naháníš mi strach! Už dýl než čtyřiaadvacet hodin ses zabarikádovanej v tyhle díře! Člověk by si skoro myslel, že jsi na stopě posledního tajemství!“

„Na stopě jsme pořád.“
„Vsaďím se, žeš celou dobu nic nejed!“
„Omyl! Mám u sebe denní přiděl sušené stravy! Takovou chybu bych si nemohl dovolit.“
„Stejně ale. Zvonil jsem na tebe včera večer, dneska ráno a teď jsem stál dvě hodiny za dveřma a marně se snažil k tobě dotlouct! Pročpak jsi neotevíral?“
„Protože jsem nevěděl, že jsi to ty. Nechtěl jsem, aby mě někdo vyrušoval.“
„Říká se, žeš v poslední době přeprogramovával palubní počítač, je to pravda?“
„Nevím, co tím máš na mysli. Vyjádři se přesněji!“
„Crest mluvil o vzoru tvech mozkových vln. Tvrdil, že možná znáš jejich přesnou konstelaci.“
„A dál? Pořád ještě nechápu, co mi vyčítáš. Nezávidíš mi náhodou?“
„Hm,“ pokýval hlavou Bully. „Trochu závidi bude existovat vždycky a všude. Ale lidi ti důvěřují. Vědí, že jsi z nás nejschopnější. Jsou rádi, že se můžou někoho zeptat, když se dostanou do úzkejš.“
„Oukej,“ přikývl Perry Rhodan. „Znám svoje frekvence. Počítač je na mě seřízen. Ještě nikdy jsem neměl otevřený přístup k tolika informacím. Ale přesto ten problém není vyřešen. Myslím arkonidsky, alespoň do té míry, do jaké je to obyčejnému člověku možné. Myslím v duchu stavitelů téhle lodě a přesto mám jisté potíže. Čistá interpretace arkonidského vědomí není prostě možná ze dne na den. Chybí nám vědomí arkonidských dějin. Nemusíš mi závidět, Bully. Čtyřiašvacetihodinová debata s počítačem je duševně i fyzicky vyčerpávající.“
„Ale vyplatilo se to, ne?“ zvědavě opáčil Bully.
Perry Rhodan přikývl. „V téhle hoře je tajný hangár a v něm šest lodí. Tolik počítač.“
„To je víc, než kolik si Arkonidané přáli. Crest a Thora potřebují jenom jednu loď, aby se mohli vrátit domů. Ty tou představou moc nadšenej nejsi, co?“
„Musím ty lodě najít.“
„Vím, nač myslíš, Perry. Thoru a Cresta potřebujeme. Potřebujeme je na Zemi a ve Sluneční soustavě, ale ne třicet čtyři tisíce světelných let daleko odtud. Měl bys o existenci těch lodí pomlčet.“
„Mám začít intrikovat? Mám klamat Arkonidany, kteří koneckonců dopomohli sjednocení Země? Mám je za jejich přátelství odměnit zajetím? Nemyslím, že by to našemu vztahu k Arkonidanům prospělo.“
„Říkej si tomu jak chceš, podle mě to je diplomatický.“
Perry Rhodan mávl rukou. „Najdeme, co musíme najít, Bully. Není pochyb o tom, že Thora a Crest budou nablízku, když je budeme potřebovat. My je prostě nesmíme zradit. Ty hangáry leží někde na sever odtud. Budeme je hledat a ty půjdeš se mnou!“
„Šest lodí!“ vyhrkl Bully. „Tam se vejde veškerý personál Třetí mocnosti. V šesti lodích můžeme obletět celej vesmír!“
„Ty bys chtěl utéct? Víš, co by se na Zemi stalo, kdybychom se vzdálili?“
„Asi by se stalo totéž, co se tam dělo pár tisíc let: závist, nepřejícnost, touha po moci, války. Možná jedna válka. Ta poslední.“
„Najednou to víš přesně. Takže aby bylo jasno, na výlet kolem vesmíru si pro začátek ještě počkáme. Musíme zůstat v blízkosti Země.“
Šli ven a Perry Rhodan zamkl místnost, odkud ovládal počítač. Jenom on znal tajný odemykací kód. Už měsíc žili v labyrintu uvnitř hory na severní polokouli Venuše. Už měsíc sledovali stopu zapomenuté arkonidské expedice, po které na Venuši zůstala tahle základna. Tahle expedice se kdysi usídlila na pozemském kontinentu. Kontinent však zanikl a zbytek zachráněných Arkonidanů uprchl neznámo kam do vesmíru. Podle všeho šlo v případě zaniklého kontinentu o bájnou Atlantidu.
„Nechápu, jak mohli zahynout,“ poznamenal Reginald Bull.
Rhodan pokrčil rameny a Bull pochopil, že se na toto téma nechce bavit. Mlčky kráčeli dál po chodbě. Bull tedy změnil téma.
„Teda, ale jejich výkonnost je obdivuhodná, fakt. Vyhrabat chodby dvacet kilometrů do hloubky...“
Rhodan přerušil druhovy úvahy a otočil se k jedné z velkých bran, kterých bylo ve stěně chodby v těchto místech víc. Stačil dotek prstu na správném místě a sedm tun arkonidské oceli ujelo do strany a uvolnilo vchod.
Hala, do které vstoupili, byla ještě před několika měsíci docela tichá. Nyní v ní vládl čilý ruch. Mezi přístroji a ovládacími panely pracovala řada různých robotů.
„Zavři ústa!“ s úsměvem poznamenal Rhodan. „Víš přece, jak tahle továrna vypadá.“
„Ale ještě nikdy jsem ji neviděl v činnosti! To jsi ji uvedl do chodu?“

„Bylo na čase, aby zase začali vyrábět. Nemůžeme si dovolit plýtvat takovými kapacitami.“
„Hm,“ protáhl se skepticky naznačil Bully. „A víme my vůbec, co se tady vyrábí?“
Rhodan zvažněl. Položil Bullymu ruku na rameno. „Poslouchej, Bully. Máme málo času. Hlavně se musíme soustředit na hledání ukrytých arkonidských lodí. To, co se tady vyrábí, bude sloužit lidem. Tahle továrna produkuje roboty. Stavební, ale i bojové stroje. Podívej se támhle doprava...“
„Ty to děláš bez vědomí Cresta a Thory?“
„Dělám to, protože je to tak dobře. Thora a Crest jsou inteligentní bytosti, avšak já osobně jako člověk přece jen lépe posoudím, co lidstvu prospěje. Ale nemíním je nijak podvádět, jestli máš na mysli tohle.“
„Oni by to ale mohli tak pochopit. Víš dobře, že mezi nima a náma je z jejich strany ještě určitá nedůvěra. Ale ani ty si jima nej-seš stoprocentně jistej, jak se mi zdá. Navíc se tady pořád tvrdilo, že zbylí Arkonidané odletěli, nenechali tu žádnou loď a ti, co tu zůstali, časem zemřeli bez naděje na záchranu. To s těmi šesti loděmi mi prostě nesedí. Co ses to teda vlastně dozvěděl?“

„Moc toho nebylo. Vím jenom, že musejí být někde v kaverně na severním svahu hory. Budeme ji hledat.“

Perry Rhodan přivolal transportního robota, přikázal mu naložit vozík nutnou výbavou, pak i s robotem a Bullym nasedli a jeli k se-veru.

Chodba končila hladkou zdí.

„Myslíš, že to tady za ní pokračuje?“ zeptal se Bull a seskočil z vozíku.

„Počítač mluvil o zvláštní kaverně. Podle toho odtud zřejmě žádný přístup nevede. Ale stejně se musíme pokusit zjistit její polohu i odtud.“

Rozestavěli měřicí přístroje. Každé měření pak dvakrát kontrolovali. Brzy získali poměrně přesný obraz složení severní stěny horského masivu až na povrch.

Ve vzdálenosti osmi kilometrů však přístroje zaznamenaly naprostý výpadek geologických vrstev.

„Kaverna!“ zvolal Bull hlasitěji, než bylo nutné.

„Oukej,“ přikývl Rhodan. „Zaznamenej souřadnice.“

Další půlhodinu trvalo, než upřesnili záznam na obrazovce. Nakonec však protáhli obličeje.

„Rozumíš tomu?“ zeptal se Bull.

„Možná to budou malé lodě. Záchranné nebo hlídkové čluny. Myslím, že naše spekulace ohledně Thory a Cresta byly poněkud předčasné. Musejí u nás zůstat.“

Bull přikývl.

„Tady je vchod,“ ukázal Rhodan na obrazovku.

Letěli s Good Hope několik kilometrů na sever, překonali vysoké horské vrcholy a pak s kulovitou lodí klesali k příkrým svahům. Ve zjištěné výšce, na úrovni kaverny, Rhodan loď zastavil.

Vstup k tajuplnému hangáru byl nalezen brzy a dokonale zamaskovaný vstup se na dálkový pokyn z lodi otevřel. Za pomoci arkonidských transportních obleků opustili Rhodan s Bullem loď a letěli k hangáru. Vstup měl v průměru asi dvacet metrů.

„Příliš velkej pro člověka, příliš malej pro loď,“ konstatoval Bull.

Před sebou měli temnou vodorovnou šachtu. Mraky nad Venuší, které se vznášely stále velmi nízko, propouštěly sluneční světlo jen slabě.

Vletěli do šachty, zvolna přistáli a dál už šli po svých. Za pomoci svítilen našli ovládací panel. Rhodan zmáčkl tlačítko a kavernu ozářilo modrobílé světlo. *Zařízení* fungovalo stejně dobře jako před deseti tisíci lety. I tato skutečnost byla překvapivá, přestože si lidé za posledních pár měsíců zvykli na ledasco.

„Přesně šest,“ konstatoval Reginald Bull. „Ale vypadá to na hračky. Doufám, že nejsi zklamanej.“

Rhodanovo chování dokazovalo pravý opak. Byl nadšen. Instinktivně cítil, co vlastně před sebou má. Vyloupl se z transportního obleku a vyskočil na první stroj.

„Říkáš hračky! Pak to ale jsou nebezpečné hračky! Pojd' sem a podívej se! Uvnitř je místo pro jednoho muže. Možná že chvíli popřemýšlíš a řekneš mi, oč vlastně ve skutečnosti jde.“

Reginald Bull se přidržel deltovitého křídla lodi a vyhoupl se nahoru. „To vypadá jako stíhačka! Ale trup se spíš podobá transga-laktické lodi! Trochu připomínají lodi Fantanů. Ale aerodynamické klapky a deltovitý tvar křídel by mohly pocházet ze Země.“

„Tak vidíš. Nebo snad pochybuješ, že to nejsou lodi arkonidské-ho původu?"

„Ale ne. Stačí se podívat na palubní desku. Je to jen trochu složitější než na Hope... Takže vidím, Perry, že zklamanej nejses. Dokonce se mi zdá, zeje ti tahle malá flotila milejší než transgalactic-ká loď."

„Jednoho dne budeme takové lodě sami stavět, Bully. Řekl bych, že se nám teď tyhle malé budou hodit, když se musíme zdržovat poblíž Země. Je to dobrý dárek. Co takhle jeden zkušební let?"

Bully se nadchl. „Ty myslíš, že bych to dokázal?"

8

I

„Kdyby ne, musela by ti Thora vrátit školné. Takže do toho! Naskoč si do nejbližší lodě! Já zůstanu v téhle."

Pozemská posádka na Venuši byla nepočtená. Kromě obou Arkoni-danů Cresta a Thory bydleli v rozvětveném podzemním labyrintu ještě dr. Eric Manoli, telekinetka Anně Sloaneová a teleporter Tako Kakuta z jednotky mutantů Třetí moci, dále nadporučík Freyt, kapitán Rod Nyssen a poručík Conrad Deringhouse, tři bývalí důstojníci US Spáče Force. Každý z nich během uplynulých týdnů značnou měrou přispěl k průzkumu zapomenuté venušské základny. Pouze tři důstojníci si připadli trochu opomíjeni, když se ostatní bavili o záležitostech, kterým nerozuměli. Nebyli totiž seznámeni s arkonidskými vizemi a neměli ani dispozice pozemských mutantů. Byli to pouze obyčejní lidé s natolik zdravým tělem a duchem, že směli letět k Měsíci na primitivní pozemské kosmické lodi.

12. června však došlo ke změně. Toho dne měl Freyt narozeniny.

„Co byste si přál, Freyte?" zeptal se zvesela Rhodan.

„Chci se stát aktivním členem Třetí moci, pane! Totéž si přejí i moji dva přátelé. Připadáme si trochu přebyteční."

„A co byste chtěli dělat?"

„Chceme létat, pokud to půjde, ale vyznáme se jen v konvenční pozemské technice."

„Tu vám dát nemohu, nadporučíku, ale co kdybyste se sblížili se zařízením na Good Hope?"

Tohle byl Freytův dárek k narozeninám. Všichni tři důstojníci byli za doprovodu Cresta a Bullyho seznámeni s lodí. Pak je Rhodan nechal podrobit intenzivnímu hypnoškolení. A tak se doslova ve spánku naučili ovládat arkonidskou techniku.

Následující zkušební let to potvrdil.

Po náročném hypnoškolení a s ním spojeným nervovým vypětím dostali důstojníci dovolenou. Využili ji k průzkumu venušské džungle. Kolem poledne 7. července se vraceli zpátky - a ke svému značnému překvapení viděli, jak Good Hope stoupá k nebi.

„Přece nepoletí domů bez nás!"

„Nevím nic o tom, že by se Rhodan chtěl vrátit na Zemi..."

„Pak chci vědět, co to má znamenat! Arkonidané přece nedělají žádné hlouposti!"

„Myslíš, že Thora s Crestem chtějí utéct?" usmál se Freyt. „De-ringhouse, neblázni. Oni přesně vědí, co mohou a co ne. Tak nemaluj čerta na zeď. Můžeme si aspoň trochu pospíšet, pokud tě to uklidní."

O půl hodiny později se octli v centrále podzemní základny. Freyt se nejdřív ze všeho přesvědčil, že poblíž Venuše není žádná cizí loď... Ale když už chtěl oznámit, že mohou zůstat klidní, přes obrazovku vystřelily dva světlé body.

„Sakra! Co to je?!"

„Kapitáne! Zaměřte ty objekty!" zvolal Freyt, a Nyssen okamžitě uposlechl. Krátce nato zaměřovač oba objekty zachytil a nenechal je uniknout z dosahu, jakkoli prováděly nejsložitější možné manévry.

„Jde o mimořádně malé lodě," konstatoval Deringhouse. „S Good Hope nemají nic společného. Měli bychom zavolat Cresta!"

Freyt už to udělal. Trvalo jen pár vteřin a Crest se hlásil: „Přejete si, nadporučíku?"

„Objevíli jsme dvě létající tělesa, která sem očividně nepatří. Létají nízko nad horou, pak zase prudce vzhůru... Jejich současná výška dosahuje 14 000 metrů."

„Asi vidíte duchy, Freyte! Naše zařízení by každou cizí loď hlásilo. Až sem k nám nepronikne nic bez včasného vyhlášení poplachu."

„Prosím, přesvědčte se sám!"

Freyt ustoupil, aby Crest viděl na obrazovku. Muži si všimli zacukání svalů v jeho tváři. „Hned přijdu," řekl Arkonidan. Jakmile dorazil, řítíl se ke zbraňovému pultu. „Jsem připraven k palbě, nad-

poručíku. Ochranný štít zesílen. Okamžitě se pokuste s neznámými

10

navázat spojení. Varujte je, že je zničíme, pokud se nám nepodřídí!"

Freyt nastavoval frekvenci, ale když ji konečně naladil, uslyšeli jen hlasy Rhodana a Bulla.

„... hele, já se teda rychle vracím, nemíním se nechat sestřelit. Crest je toho schopnej!"

„Na návrat je pozdě. Už si tě zaměřili. Navrhuji, abys s nimi vyjednával. Možná se s nimi dá mluvit." Freyt, Nyssen a Deringhouse ztratili řeč. I Crest nemohl popřít značné překvapení. „Co to znamená, Rhodane? Jak jste se dostali do těch fantanských lodí?"

„Říká fantanský lodě," řehtal se Bully.

„Nesmysl! To co vidíte, Creste, jsou právě arkonidské stíhačky! Zkuste si vzpomenout, jak vypadaly u vás na Arkonu před deseti tisíci lety!"

Crest pochopil souvislosti. „Vy jste našli stíhačky. Jistě, Rhodane, máte pravdu... kde jste je našli?"

„Uvnitř hory. Jsou tu ještě i další. A všechny po zuby ozbrojené," řekl Rhodan a zasmál se. „Poplach jste odvolal, že, Creste? Jinak bychom si museli změřit síly!"

„S těmihle věcmi nejsou žádné žerty, Rhodane. Zbraněmi jediné stíhačky jste schopen zničit celou planetu."

„Nebojte se," pokračoval Rhodan. „Bomby jsme nenaložili. Ale pro příští let si je naložit můžeme. Něco mě napadlo."

Nejdřív ale přistál těsně u vchodu do podzemí. Bull mezitím vrátil svoji stíhačku do kaverny a odletěl s Good Hope na stejné místo jako Rhodan.

Tři američtí důstojníci si stíhačku s nadšením prohlíželi.

„Líbí se vám, pánové?" zeptal se Rhodan.

„O něčem takovém může kosmonaut jen snít, pane."

„Skoda že už nemáte narozeniny, Freyte."

„Vy snad ty stíhačky chcete rozdávat?"

„To zrovna ne. Ale navrhuji kompromis, nadporučíku. Proděláte s Nyssenem a Deringhousem ještě jedno krátké hypnoškolení a zís-

11

kátě tak schopnost ovládat tyhle stíhačky. Potom vám budou svěřeny jako projev důvěry, kterou ve vás Třetí moc klade."

Freytovy oči zářily. „Děkuji, pane! Na nás se budete vždycky moci spolehnout!"

„To předpokládám," přitakal vážně Rhodan. „Potřebuji schopnou flotilu. Malou, ale rychlou a neporazitelnou. Víte přece dobře, že jsme během uplynulých měsíců na sebe upozornili cizí civilizace. Jejich první útoky jsme zatím odrazili. Ty příští budou možná ostřejší. Chceme-li žít a přežít, musíme se vyzbrojit."

Támhle je Bull s Good Hope. Poletíte do hangáru a necháte se tam se vším seznámit. Dnes večer si promluvíme o dalším hyp-noškolení. Začneme asi za čtyřiaadvacet hodin."

Reginald Bull vzal tři důstojníky na palubu a znovu odstartoval k severní stěně.

Crest a Rhodan se otočili ke vchodu do labyrintu. Když ho otevřeli, vyšla jim vstříc Thora. Rhodan měl dokonce dojem, jako by tam na ně čekala. Její pohled byl uzavřený a strnulý. Prošla kolem nich ke stíhačce.

„To je letoun z nějaké naší staré lodi, že?"

Crest přikývl. „Rhodan jich našel šest."

„Víte, co to je?" rozzlobila se Thora. „Obyčejná zlodějna! Perry Rhodane, doufám, že je vám jasné, že jste zloděj! V očích lidstva i v očích Arkonidanů. Odkud vlastně berete tu svoji nebetyčnou hrdost?"

„Já jí mám už jen málo. Vy jste mi většinu vzala. Vy sama, Tho-ro. Ale ten poslední zbytek hrdosti si ponechám. Budu ji potřebovat, jestli chci zachránit lidstvo."

„Hovoříte o záchraně lidstva a zapomínáte na Galaxii."

„Galaxie bude muset počkat, dokud nezavládne mír a klid na Zemi a ve Sluneční soustavě."

Sebegigantičtější dílo se musí stavět od základů. Bez nich spadne i ta nejkrásnější věž."

„Základem jsou podle vás lidé, že? Čtyři miliardy zakomplexo-vaných lidí. Máte se za dostatečně silného a zralého na takový úkol?"

12

„Jsem mladý, Thoro. Záleží na mládí. Na vitalitě. Zralost přijde časem. Proč pořád o téhle věci

mluvíte?"

„Protože mě zajímá, jestli jsem ještě vůbec velitelkou. Moje loď se mezitím jmenuje Good Hope. To je pozemské jméno."

„Ale krásné jméno. Jméno naděje. Vám se nelíbí?"

„Ptám se, jestli jsem ještě velitelkou," trvala na svém Thora.

„To jste."

„Ale v zajetí. A jméno Good Hope zůstává pozemským jménem, jakkoli krásně zní."

„Mluvte vy, Creste!" vyzýval Rhodan. „Řekněte rozumné slovo! Klidně berte ohledy na její arkonidskou pýchu, ale nechtě rozhodovat rozum!"

„Celá Galaxie se nachází v chaotickém stavu," vysvětloval Crest. „Naše impérium je v koncích. Agresivní civilizace ničí námi založené kolonie a rok po roce se stále více blíží centru. Mléčná dráha potřebuje novou vládu. Já vím, Rhodane, jakou roli byste mohl hrát. Jenom nevím, jestli jste ochoten ji hrát."

„Jaká role by to měla být?"

„Jste entuziasta. Milujete tyhle čtyři miliardy lidí víc než sám sebe, a udělal byste pro ně všechno. Udělal byste z nich vládce Galaxie - ale nezapomínejte, že od vládnutí není daleko k útlaku."

„Vaše nedůvěra má zdravé jádro, Creste. Ale rozhodnutí je stejně na vás. Aspoň špetku důvěry potřebujete. Nikdo z nás není jasnovidec. Stačí, když každý z nás udělá to, co považuje za nejlepší."

„Vy to chcete udělat, Rhodane? Myslíte si, že dokážete ponechat všem ostatním jejich svobodu? Chci mluvit jasně, jak to po mně chcete. Lidé a Arkonidané si jsou podobní. Naše osudy jsou spojené. Jestli jste připraven za nás bojovat a nasadit přitom síly lidstva za celou Galaxii, pak moji důvěru máte."

„Jsem. Jsem na to připraven."

třr

13

Na severní polokouli Venuše řádila bouře. Větrné a vodní živly bičovaly horská údolí stejně jako vrcholky hor. Jezera a řeky vystupovaly z břehů.

Do nepřestávajících blesků bouří zasvítily stopy matematicky přesných linií: pět startujících stíhaček. Po ukončení speciálního hypnoškolení pilotů Nyssena, Freyta a Deringhousea vydal Perry Rhodan rozkaz k závěrečnému cvičení.

„Je to báječné," hlásil Nyssen. „Když pomyslím, co tyhle stro-ječky dovedou a že přitom byly postaveny před deseti tisíci lety, řekl bych, že naši inženýři na Zemi mohou s klidným svědomím zahodit diplomy."

„Nikoho neurážíte," ozval se Bully s předstíranou vážností. „Bez hypnoškolení byste taky vejral jako sůva, kapitáne!"

„Dost!" přerušil je Rhodan. „Opustíme atmosféru Venuše a jdeme na vzdálenost sto dvaceti kilometrů nad severním pólem ! Seřadit za sebe a dávat pozor na brzdné a zrychlovací pokyny!"

O třicet vteřin později nechaly stíhačky zuřící živly hluboko pod sebou. Octly se v sametově černém vesmíru s bílým sluncem jako zdánlivým středem.

Vtom všichni uslyšeli volání o pomoc.

Přicházelo ze Země:

„... prosíme o okamžitý návrat. Třetí moc. Jménem Johna Mar-shalla... Tady Třetí moc. Voláme Perryho Rhodana! Oválné kosmické lodě, pravděpodobně posádky Individuálních Metamorfů, přistály na Měsíci a krátce nato zmizely ve vesmíru. Jejich návrat očekáváme každou chvíli! Jednotka mutantů opět sleduje důležité osobnosti světa. Zjistila podezřelé změny u některých z nich. Podrobnosti později. Rhodane, prosíme o váš rychlý návrat. Třetí moc. Jménem Johna Marshalla... Tady Třetí moc. Voláme Perryho Rhodana! Oválné kosmické lodě..."

Perry Rhodan přikázal okamžitý návrat na Venuši.

V okamžiku se ponořili zpátky do hurikánu. Na základně vládlo vzrušení. Crest zachytil volání ze Země a mezitím přikázal přítomným, aby se řídili podle poplachových směrnic.

„V pořádku," souhlasil Rhodan. „Ať všichni nastoupí na palubu, Bully! Není nutné, aby tu někdo zůstal. A nezapomeň naložit tři stíhačky! - Pojd'te, Creste! Chci si ještě poslechnout, co nám vysílají."

Rhodan a Crest odjeli do útrob hory.

Ve velínu zapojili vysílačku.

„Tady Perry Rhodan! Volám základnu Gobi! Co mi chcete říct, Marshalle?"

„Předám vám pana Mercanta. Je vedle mě."

„Helou, Rhodane, tady Mercant."

„Dobrý den. Co se děje?"

„Před dvěma dny mi volal Kaats ze spolkové kriminálky. Už rok pase po gangsterském syndikátu, který si říká Blue Bird, aniž by se kdy dozvěděl víc než jen to jméno. Ted' má konečně stopu a tvrdí, že jedna z hlav syndikátu se jmenuje Clive Cannon a má komfortní byt na Michigan Avenue v Chicagu."

„To zní zajímavě. Ale dovolte, abych vás upozornil, že Třetí moc se nezamýšlí vměšovat do vnitrostátních kriminálních případů."

„Proč myslíte, že vám o tom říkám, Rhodane? Cannona náhodou objevil jistý agent FBI. Tahle náhoda by vás mohla zajímat. Cannon měl perfektně vycvičeného německého ovčáka. Ale od počátku týdne ho jeho pes vůbec nepoznává. To by samo o sobě snad nic neznamenal. Ale chyba je v Cannonovi. Podle všeho se chová naprosto jinak než dřív."

„Vy tedy tvrdíte, že se do něj vtělil Im?"

„To je takřka jisté. Budeme mít syndikát nadále pod dohledem. Pokud se skutečně nachází v moci Imů, pak to znamená, že se Individuální Metamorfové zaměřili i na kriminální živly."

„Co dál?"

„Máme ještě několik dalších podezřelých, které si chceme pro-

14

15

věřit. Jsem přesvědčen, že se Imové budou zajímat jen o nejmocnější osobnosti. Což začíná u prezidenta Spojených států."

„Informoval jste světové mocnosti, Mercante?"

„Ještě ne. Na takové rozhodnutí jsem si netroufl."

„Pak vám to příkazuji! Ihned navažte potřebné kontakty s Východem a Asijskou Federací. Dejte jim jasně najevo, že se musejí vzájemně hlídat. V budoucnu se může z nejlepšího přítele rázem stát nejhorší nepřítel. Především ale nasad'te do boje jednotku mu-tantů. Přebíráte prozatímní velení!"

„Díky, pane! Už jsem učinil předběžná opatření. Ale dovoluji si podotknout, že nás mutantů je jen velmi málo. Můžeme pracovat se šesti nebo nejvýš sedmi lidmi. Linie nepřítelova útoku se však rozprostírá po celé planetě. Imy navíc mohou rozpoznat jenom telepati. Potřebujeme nějaký přístroj, Rhodane!"

„Já vím," opáčil zamyšleně Rhodan.

„Máte přece zaměřovač mozkových vln. Myslím ty malé přístroje, pomocí kterých Kakuta a Bull hledali v Japonsku mutanty."

„Tyhle přístroje objeví jen abnormální mozkové vlny. Nepoznali jsme na nich, jaké vlohy naši mutanti mají. Ne, Mercante, bojím se, že nebudou k ničemu."

„Někdo by je měl vylepšit."

„Vaše důvěra mě ctí," poznamenal sarkasticky Rhodan. „Ale nepleťte si mě s pánembohem! Uvidíme, co se dá dělat!"

„A co mám dělat já?"

„Jděte za Kaatsem a řekněte mu, aby nechal Cliveho Cannona být. Ať se omezí jen na nenápadné sledování."

„Pokusím se mu to nějak opatrně sdělit. Ale od vás asi žádné rozkazy nepřijme."

„To už je vaše věc, Mercante."

Reginald Bull hlásil připravenost Good Hope ke startu. Ale Rhodan ho vyzval, aby ještě počkal. Pro šéfa Třetí moci bylo typické, že se

16

i ve stavu nejvyššího stupně poplachu zcela klidně věnoval zdánlivě vedlejším záležitostem.

„Jeho nervy bych chtěl mít," záupěl dr. Manoli a promluvil tak všem z duše.

Po dvou hodinách přišel Rhodan konečně na palubu. Nesl si složku fólií se zápisy z počítače.

„Stíhačky jsou na palubě?"

„Ano, pane," přikývl Freyt.

„V pořádku! Tak do toho, Bully! Doufám, že nebudeš potřebovat víc než tři hodiny."

Reginald Bull zahájil startovní manévry.

Odlepili se od povrchu Venuše a za okamžik letěli volným vesmírem.

Asi po hodině letu zaměřovače objevily dvě oválné lodě.

„Imové!“ zvolalo několik hrdel naráz. „Letí na Měsíc!“

„To může být náhoda. Stejně tak letí třeba k Zemi. Vezmi si zaměřovač Arkon, Bully!“

Bull reagoval jako stroj.

Po chvíli hlásil: „Vzdálenost pětadvacet milionů kilometrů k Zemi! Čtyřicet dvacet milionů kilometrů k lodi Imů!“

„Jaká je vzdálenost mezi nimi a Zemí?“

„Asi osmnáct milionů.“

„Jenom? Kartogram, prosím!“ přikázal Rhodan.

Nad palubní deskou se rozzářila další obrazovka a Bull hlásil další podrobné údaje. „Imové nám letí v ústřety, protože se přibližují z opačné strany. Jejich rychlost je ale o něco nižší než naše. I oni už zbrzdí let.“

„Nesmíme nic riskovat. Zůstaneme ještě deset minut v pozitivním zrychlení. I kdybychom měli Zemi minout, Freyte!“

„Pane!“

17

„Vy, Nyssen a Deringhouse! Připravte se ke startu! Plné vyzbrojení všech tří stíhaček!“

„Rozkaz, pane!“

„Dobrá. Situaci znáte. Mým plánem je odchytnout loď Imů předtím, než dorazí k Zemi. Good Hope poletí pořád dál, zatím bez brzdného manévru. Jakmile ho však zahájíme, opustíte ve svých stíhačkách loď a poletíte dál. Mohu vám jen poradit, abyste dávali dobrý pozor. Přál bych si, abyste protivníka zničili. Důležitější však je, abyste se vy tři i vaše stíhačky v pořádku vrátili.“

„Ano, pane!“ odpověděli všichni tři důstojníci a hlásili odchod.

Akce běžela jako hodinky. Alespoň na začátku. Podle Orestových informací neměli línové dostatečně dobrý varovný systém. Jejich zaměřovače dosahovaly do vzdálenosti maximálně deseti milionů kilometrů. Good Hope tedy musela brzy přibrzdit a vyslat stíhačky, které se díky své malé ploše daly přístroji Imů hůř zachytit a tím pádem skýtaly šanci, že se Imům přiblíží na dosah.

Stíhačky se k nim musely dostat, pokud měla být zachována alespoň minimální šance na úspěch.

Imové dokázali během několika vteřin zahalit svou loď do energetického ochranného štítu tak, že proti nim ani arkonidská palba nic nezmohla. Druhý obranný manévr Imů představoval útek. Sotva zjistili, že jsou zaskočeni nepřítelem, okamžitě rychle prchli, aby se za čas znovu neočekávaně objevili.

„Nadporučíku Freyte! Hlaste se!“ zvolal Petry Rhodan.

„Všechny tři stíhačky ke startu připraveny, pane!“

„V pořádku! Startujte! Zrychlete podle dohody. Za dvacet vteřin následuje přibrzdění Good Hope. To už musíte být pryč!“

Tři drobné šedé body se ztratily v temnotě vesmíru.

Stíhačky zůstávaly ve spojení s mateřskou lodí.

Perry Rhodan tak mohl sledovat každou fázi blížícího se boje a případně oznámit změny strategie.

18

„Změna kurzu o dva stupně!“ ozval se další rozkaz.

Bully byl poněkud zaskočen, protože věřil, že Good Hope poletí domů. Ovšem Rhodan zřejmě smýšlel jinak. Bull tedy poslušně vykonal rozkaz.

Většina lidí na palubě tušila, co tou změnou kurzu zamýšlí. S jistotou se to však dozvěděli, teprve když se znovu ozval nadporučík Freyt.

„Zůstaňte na starém kurzu, nadporučíku. My jsme s Good Hope uhnuli o dva stupně a zanedlouho přilákáme pozornost Imů do jiného směru, než kterým se k nim budete blížit vy. Tím budete mít ty nejlepší šance se nepozorovaně přiblížit. Takže hodně štěstí!“

Uplynulo dalších 48 minut, než manévr Imů prozradil, že zaměřili Good Hope.

„Uhnout o další stupeň! - Nyssen doprava, Deringhouse doleva! Nyssen zrychlit! Deringhouse zpomalit!“

„Oukej! Rozumíme!“

Řetěz pronásledovatelů se rozvinul do vějíře.

Imové jen mírně uhnuli a pak zůstali na stejném kurzu. Očividně šlo o reflexivní manévr, vysvětlitelný objevením arkonidské koule. Protože však Rhodan paličatě setrval na kurzu a vzdaloval se jim,

Imové dál nic nepodnikali a letěli k Zemi a Měsíci.

Tři kosmické stíhačky mezitím letěly těsně pod rychlostí světla. Vyvinuly rychlost, jakou ještě žádný pozemšťan nikdy neletěl.

Protivník s tak náhlým útokem nepočítal.

Ve vzdálenosti dvou milionů kilometrů zahájily stíhačky palbu laserovými děly.

Imové neměli čas aktivovat energetické ochranné štíty. Když se zableskly paprskomety, bylo pozdě.

Paprsky se blížily rychlostí světla.

Obě lodě téměř zároveň zažhnuly a proměnily se v čistou energii.

Tři pozemští piloti měli co dělat, aby unikli nebezpečí. Bylo nutné rychle změnit směr letu a vyhnout se peklu, do kterého se řítili.

„Brzdňý manévř!“ zvolal Perry Rhodan. „Udělali jste to dobře,

19

pánové! Orientujte se na společný kurz a zamiřte na Zemi. Sejdeme se na oběžné dráze kolem Měsíce.”

Muži na Good Hope si už oddechli, když vtom opět zareagoval zaměřovač.

„K čertu! Co je zas tohle?“ zaúpěl Reginald Bull.

„Bezespory nějaký létající objekt,“ vysvětloval Crest. „Přilétá z prostoru, který naše stíhačky zásobily energií. Očividně jde o záchranný člun Imů. Je ještě menší než naše stíhačka a je v něm místo nejvýš pro deset Imů.”

„To není možné, přece jsme všechno zneškodnili, co...”

„Vaše vzrušení není na místě. Jejich člun je prakticky bez výzbroje. Nemůže nám uškodit.”

„O to nejde, Creste! Mě jen zajímá, jak je možné, že vůbec někdo utekl! Přece neměli čas odstartovat!”

Crest přikývl. „To je pravda. Možná že tenhle člun vyplul z lodi ještě před zásahem, aby splnil nějaký speciální úkol. Prosím, leťme chvíli za ním. Teď už si to můžeme dovolit.”

Crestova rada byla vyslyšena.

Drobný kosmický člun Individuálních Metamorfů nabral kurz k Měsíci. Rhodan se spojil s Freytem.

Tři stíhačky se otočily a vrátily se ke Good Hope.

„Freyte, řekl bych, že jste tomu jejich člunu nejblíž.”

„Ano, pane.”

„Takže jej pronásledujte! Ale žádný útok, prosím! Takovou mouchu lze chytit, až bude nalétat na Zemi. Přál bych si pak přesné přistávací souřadnice.”

„Ano, pane. Co Nyssen a Deringhouse?”

„Mohou vlétnout na Good Hope.”

Člun Imů byl hlídán dvojnásobně. Kromě nadporučíka měl v patách paprsek hyperzaměřovače. Muži na lodi a Thora se zájmem sledovali každý pohyb protivníka.

Freyt přidal a přiblížil se.

„Opatrně, nadporučíku! Musíme počítat s tím, že Imové vybudovali pevnou základnu na Měsíci.

Mohli by vás odtud ostřelovat!”

20

„Oukej, pane! Já dám pozor. Vy znáte můj kurz?”

„Pro jistotu vás sledujeme. Ale to neznamená, že můžete polevit!”

Freyt se zasmál. „To snad ani není možné. Tady je takových přístrojů, které člověka zaujmou...

Mimochodem, mám protivníkův let natáčet?”

„To není špatný nápad.”

Nadporučík Freyt zapnul záznam.

Lod' Imů zmizela poblíž rovníkové oblasti na odvrácené straně Měsíce. Freytova měření udala přesně místo. Počítač v těch místech objevil slabé množství kovu, jehož původ „není přirozený”.

„Takže je máme!” konstatoval Eric Manoli. „Teď bychom se jim měli věnovat o něco víc.”

„Dobrá. Ale nerad bych riskoval lidské životy.”

„Pošleme tam roboty! Počítám, že si na nich Imové vylámou, zuby.”

Krátce nato Good Hope vysadila v kráteru Anaxagoras skupinku robotů, jejichž akční rádius činil šest tisíc kilometrů.

Good Hope přistála ve vosím hnízdě.

Tím vosím hnízdem bylo teritorium Třetí moci v poušti Gobi. Pojem „poušť“ však příliš neseděl. Pustina a osamělost krajiny byla tatam. Stovky odborníků a techniků tu za pomoci armády robotů tvořily gigantickou základnu pro výrobu kosmických lodí.

Země kvetla. Umělé bouře a déšť přinesly vláhu. Přirozená oáza se stále rozrůstala a lákala stále více mongolských pastevců, aby rozbíjeli své stany v bezprostřední blízkosti Třetí moci a trochu profitovali z nově založeného ráje. Z ptačí perspektivy to vypadalo lákavě. Arkonidská koule se několik dlouhých minut vznášela v nízké výšce nad čilým ruchem a pak následovala doporučení Allana D. Mercanta, aby přistála pod energetickou ochrannou kopulí.

„Naháníte mi strach,“ řekl Rhodan. „O co jde?“

21

„Přistaňte v kopuli, Rhodane! Od znovuobjevení Imů jsem ji dosud neotevřel.“

„Nejste zapotřebí ve své grónské centrále?“ „Jsem zapotřebí všude. Ale slíbil jsem si, že tu počkám, dokud se nevrátíte. Nechám teď otevřít kopuli. Jen na tři vteřiny. Riziko je příliš velké.“ „Zvládneme to.“

Reginald Bull předvedl mistrovské přistání. Pak je na místě přivítali jejich nejbližší spolupracovníci. Přišel Mercant a s ním John Marshall a dr. Haggard. Rhodan jim podával ruku. „Tak ven s tím, Mercante! Co se děje?“

„Až si přečtete dnešní denní tisk, zaregistrujete více než tři sta podezřelých případů zasažených osob. I kdyby celých devadesát procent bylo pouhými dohady, bude to pořád ještě děsivé zjištění.“ „Jinými slovy se obáváte masové invaze Imů.“ „Přesně tak. Soustředili se na významné osobnosti, hlavně na politiky... Ale kdo chce ovládnout svět, musí ovládnout Třetí moc.“ „Jistě. Proto jste hlídal osoby pod kopulí.“ „Nedokážeme chránit celé naše teritorium. Tak jsme se omezili alespoň na kopuli. Dokud uchováme ji, uchováme zdravé jádro.“ „Potřebujeme policejní skupinu,“ řekl Rhodan. „Chci, aby se rekrutovala z lidí vaší tajné služby. Pro začátek musí stačit pět set mužů.“

„Pět set?“ zvolal zaskočeně Mercant.

„Pět set,“ pousmál se Rhodan. „Co je to pět set lidí proti problémům, které před námi stojí? Nemůžeme být tak naivní a domnívat se, že všechno zachrání naši mutanti. Tolik pozitivních ani neexistuje.“

„Těch pět set mužů vám obstarám během týdne. Ale vůbec neručím za to, že mezi nimi nebudou Imové.“

„To po vás ani nechci. Přesto byste to neměl vidět tak černě. Odsuňme tuhle debatu o týden, ano?“

„Myslíte si, že do té doby získáte prostředek, jak s jistotou zjišťovat existenci imského ducha v lidském těle?“

22

„V naší jednotce mutantů nám schází jasnovidec. Sprádám pouze jisté naděje a plány. Takže zůstaňme oběma nohama na zemi. Každý má svůj úkol. Vaším úkolem je sehnat pět set spolehlivých policistů. My se zatím budeme řídit vaším pořádkem. Pod kopulí nesmí vstoupit nikdo cizí. Víte přece, jak snadno duch Ima pronikne do lidského těla a vypudí z něj lidskou duši, aby ji uvěznil někde daleko odtud ve svém vlastním ohyzdném těle! Všichni noví lidé budou umístěni mimo kopuli. Zůstaneme ve spojení, plukovníku! Koho vám mohu dát jako asistenta?“

„Nějakého mutantu, prosím.“

„Co takhle Marshalla?“

„Je mi sympatický, ale já potřebuji teleportera.“

„V pořádku. Vezmete si s sebou Tako Kakutu. Jaká je vaše trasa?“

„Nejdřív musím do Grónska. Potom do New Yorku a nakonec asi do Washingtonu.“

„Dobrá, přeji vám šťastnou cestu. Jestli pro mě budete mít nějaké dobré zprávy, smíte mě kdykoli vyrušit.“

Zatímco se Mercant s Kakutou chystali na cestu, Rhodan se věnoval podkladům ze své poslední práce na počítači.

„Pánové,“ oznámil nakonec. „Nebude nutné, abych vám držel sáhodlouhou řeč. Proti nám stojí soupeř, který je nejzákeřnější ze všech, jaké kdy člověk měl. Neznáme ani jeho počty, ani místo, kde se nachází. Než proti němu zakročíme i tady na Zemi, musíme přesně znát fronty. Strategicky se tedy před námi objevily dvě nutnosti. Střežení kosmického prostoru a průzkum Země samotné...“

Nadporučíku Freyte!“

„Ano, pane!"

„Následující dny budete mít těžkou službu. Je bezpodmínečně nutné, aby ve vesmíru neustále hlídkovaly dvě strážní stíhačky. Dohodněte se mezi sebou, jak se budete střídat."

„Rozkaz, pane!"

„Děkuji vám! Start očekávám za pět minut!"

Tři piloti opustili místnost.

23

„A teď k vám, doktore Haggarde! Přeji si, abyste se zamyslel nad způsobem, jakým je možno biologicky napadnout Imy. Kdyby vám nestačilo vybavení laboratoře, přijďte. Uděláme, co bude v našich silách. Na penězích nezáleží."

„Vaše důvěra mě těší, pane. Ale neslibujte si ode mne příliš. Výzkum v této oblasti by mohl trvat celé roky!"

„Žádný termín jsem neudal, doktore. Kromě toho máte ještě úkoly s výcvikem mutantů. Ty trvají. Připravte je na to, že budou brzy vysláni na Venuši k závěrečné přípravě."

„Dobrá, pustím se do výzkumu a budu plnit úkoly jako váš ministr zdravotnictví. Ovšem pokud byste přece jen trval na brzkém vyřešení úkolu, něco bych k tomu potřeboval."

„A sice?"

„Jednoho Individuálního Metamorfa, nebo alespoň jeho tělo. Kromě toho také nějakého napadeného člověka."

„Uvidíme, co se s tím dá dělat."

Dr. Haggard byl pak propuštěn.

Perry Rhodan a Reginald Bull osaměli.

„Takže teď jsem na řadě já," oznámil lakonicky Bull. „Nebylo by lepší posílit strážní lety?" navrhoval.

„Ty by ses chtěl připojit k Freytovi?"

„Nemysli si, že by mě to nějak bavilo. Freytův úkol je momentálně nejzávažnější. Musíme zabránit dalším přistáním Imů, protože to by už mohlo bejt pozdě."

„Já Freytův úkol v žádném případě nepodceňuji. Ale musí to zvládnout s Nyssenem a Deringhousem. Tebe potřebuji do policejní služby."

„O to se přece stará Mercant."

„Během týdne sežene nějakých pět set mužů, jejichž použití! nost musí být ještě přezkoušena. Proto musíš sehnat ještě dalších pět set nebo tisíc dobrovolníků. Taky za sedm dní."

„A jak to mám udělat? Já nemám tolik podřízených jako Mercant, ze kterých bych sehnal rekruty."

„Potřebuješ dobrovolníky. Dobrovolníky z celého světa. Jenom

s agenty se daleko nedostaneme, i když lze předpokládat, že to budou mimořádně nadaní lidé.

Potřebujeme taky vojáky, techniky, vědce, právníky."

„Tvoje požadavky nějak rostou. Řekl jsem ti přece, že moje osobní styky nestačí, abych..."

„Pro mě za mé si dej inzeráty do novin celého světa. Můžeš požádat o pomoc Adamse v New Yorku. Ten ty potřebné kontakty má."

„Pojedu teda do New Yorku?"

„Mimo jiné. Nejdřív ale do Chicaga. A sice na Michigan Ave-nui."

„Za Clivem Cannonom."

„Přesně tak. Cliva Cannona hlídá FBI. Pokud nás Kaats uposlechl, tak se tomu gangsterovi ještě nic nestalo."

„A co mám udělat, až s ním budu mluvit?"

„Pozveš ho na návštěvu Gobi."

„Nebude mít zájem."

„Myslíš? Jako nosič Ima po takové návštěvě zatouží."

„Ale určitě bude nedůvěřivej. Každý malej gauner pochopí, co může návštěva u tebe znamenat. Já bych spíš sáhl po trošce násilí."

„Nepředpisuji ti, jak to máš udělat. Ale potřebuji Cannona tady. A to živého."

„Koho si můžu vzít s sebou?"

„Koho bys chtěl?"

„Johna Marshalla."

„Souhlasím. Teď se sbal. Řekni Marshallovi, oč jde. Než odjedete, rád bych s vámi ještě mluvil."

Perry Rhodan se odebral pod energetickou kopuli k centrálnímu Počítači. Nesl si údaje ze sesterského počítače na Venuši. Potřeboval je ještě propracovat. Díky náhlému odletu z Venuše byly neúplné. Při práci velmi záleželo na přesnosti kladených otázek.

„Jak dokážu identifikovat mozek člověka?“ začal Rhodan.

„Každý mozek má individuální šířku mozkových vln, změřitel-nou frekvenčním měřičem.“

„Naším úkolem je,“ pokračoval Rhodan, „identifikovat jistou skupinu cizích mozků. Nejde o určení jednoho individua.“

„To nic nemění na správnosti předchozí odpovědi.“

Rhodan přemýšlel. Takhle se dál nedostane.

„Je známa pracovní metoda a konstrukce sondy?“

„Ano.“

„Tímto způsobem se však zjistí pouze abnormality. Známe kvalitativní analýzu. Moje otázka tedy zní: co je určujícího kromě vlnového spektra?“

„O tom žádnou informaci nemám.“

Rhodan byl znovu v koncích.

Vzal tedy jeden ze specifických programů a zasunul jej do počítače.

„Co se v tom říká?“

„Doporučuje se použití telepatů.“

„Telepati nejsou k dispozici.“

„Doporučuje se zlepšení přijímače. Modulace.“

„Modulace na vlnovou délku nosiče?“

„Ano.“

„Kde ji získám?“

„Existuje. U předloženého mozku se jedná o vysílačku.“

„Podle všeho tedy jde o to, že arkonidské frekvenční měřiče mozkových vln pracují na příliš úzkém pásmu.“

„Pravděpodobně.“

„Jaké frekvence přicházejí v úvahu?“

Odpověď počítače zanikla v hlasitém zavytí.

Perry Rhodan prudce vstal. Poplašené sirény byly v tu chvíli důležitější než sebepřesnější odpověď počítače. Moudrost počítače mohla počkat.

Rhodan vyběhl na chodbu a pak z budovy.

26

Po prostranství zdánlivě bezhlavě přebíhali lidé. Ale ve skutečnosti každý běžel za určitým cílem, který mu stanovovaly směrnice při vyhlášení poplachu.

Rhodanovo místo bylo v jeho kanceláři. Jenom odtud bylo vůbec možné poplach vyhlásit.

U dveří kanceláře na něj čekal Reginald Bull.

„To je tvoje práce?“

„Pojď sem! Venku za kopulí se dějou věci!“

„Imové?“

„Lidi to tvrděj. Každopádně tak zní jedno z jejich tvrzení. Propukla tam malá revoluce. V takovém pnpadě sotva dostaneš jasnou odpověď.“

„Nová invaze? Stíhačkám někdo unikl?“

„Nic takovýho. Pokud to jsou Imové, pak takoví, co jsou na Zemi už pár dní. Tady, podívej se!“

Bull nastavil obrazovku.

„Co se stalo?“ zeptal se Rhodan.

„Tady,“ ukázal Bull prstem na obrazovku. „Přesně severozápadně od nás. Poblíž hlídky číslo sedmatřicet.“

Víc říkat nemusel. Obrázek mluvil sám ze sebe. Kolem energetického ochranného štítu se tísnily davy lidí. A bylo zřetelně vidět, že to jsou dvě skupiny, které jsou vzájemně nepřátelsky naladěny.

„Říkáš revoluce.“

„Revoluce je jedna věc. O té další ti poví Ras.“

Rhodan se otočil k Afričanovi. „Co se stalo?“

„Byl jsem venku na inspekci. Přesně u hlídky číslo sedmatřicet. Ve druhém areálu, tedy asi dva kilometry od stěny kopule, staví Harris Corporation deset výrobních hal. U míchaček stála skupina lidí

a vzrušeně debatovala. Pár lidí se hádalo a začali se už i rvát. Samozřejmě že jsem ihned zasáhl, ale pak začali hrozit i mně. Ti klidnější se mě ptali, jestli je pravda, že v oblasti Třetí moci jsou skutečně nějakí ovlivnění lidé. Jiní mi brali odpověď z úst a tvrdili, že mají jasné důkazy. Jeden technik ukázal na dva muže, kterým otevřeně vyčítal, že jsou zasažení. Když po něm chtěli skočit, držel

27

je za pomoci zbraně od těla. Kolem nich se pak utvořil kruh. Začalo to být nevládnutelné. Vtom mě někdo strčil do kruhu a ozývaly se výkřiky jako: Ten k nim taky patří! Zneškodněte ho! - Měli v očích fanatismus. Pochopil jsem, že ti ilegálně ozbrojení muži budou schopni všeho. Za mými zády zazněl výstřel a kulka zranila jednoho z dělníků. Hned nato jsem teleportoval a jsem tady."

„To bylo správné. Má ještě někdo něco?"

„Nikdo," odpověděl Bull a ukázal na obrazovku. „Bojím se, že už tam jsou i mrtví. Vypadá to, že ty dvě skupiny budou zhruba stejně silné. Skupina útočníků má zbraně a může si proto dovolit ta svá nehorázná tvrzení."

Rhodan vzal do ruky mikrofon a přepojil na venkovní reprodukci.

„Tady Rhodan! Ruším poplach! Zůstaňte v pohotovosti. Posádka Good Hope připravit ke startu! - Volám astronauta, který je tady na Zemi. Prosím, hlaste se!"

„Tady poručík Deringhouse!"

„Připravte se ke startu a opusťte kopuli společně s Good Hope. Nejpozději za pět minut začíná countdown. Z bezpečnostních důvodů může zůstat štít otevřen jen dvě vteřiny. Je docela dobře možné, že ta rvačka venku nás má vylákat. Poručíku, vaším úkolem je hlídat celé prostranství kolem kupole a hlásit každý podezřelý pohyb!"

„Rozkaz, pane!"

Rhodan se pak otočil k Manolimu: „Eriku, převezmeš velení až do našeho návratu. Zůstaneme ve stálém spojení. Poručíku Kleine, věnujte se energetické kopuli. Dosud jste to zvládal na jedničku. Dejte si záležet i teď!"

„Rozkaz, pane!"

„Bully, ty půjdeš se mnou!"

„Oukej. Ale navrhuju vzít si arkonidský transportní obleky."

„To není nutné. Potřebujeme jen psychozářič a gravitační neut-ralizátor."

Reginald Bull poslechl. Zmíněné zbraně byly neustále po ruce.

28

Lod' je přijala zvuky prázdného kostela. Kroky utíkajících mužů vyvolávaly ozvěnu. Ve velínu už čekal Crest s Throu. Jako by patřili k inventáři. Aby také ne. Good Hope představovala poslední ostrov jejich ztraceného domova. Oba Arkonidané se do věci pozemšťanů nemíchali. Chovali se jako diváci.

Thora, velitelka kdysi pyšného arkonidského křižníku, se jen sotvakdy dovolávala svého práva. Její život probíhal v neustálém střetu staré pýchy a každodenní skutečnosti společného života s lidmi.

Rhodan skočil do pilotního křesla a věnoval se ovládacímu panelu. Good Hope se probudila k životu. Odlepila se od země a zvedla se ke kupoli, která ve svém nejvyšším bodu měřila dva tisíce metrů.

„Rhodan poručíku Kleinovi! Výška: dvě stě metrů! Zapínám automatiku! Seříd'te počítačové řízení akce! - Haló, Deringhouse! Držte se ve stejné výšce. Nastavte countdown, Kleine!"

Mechanický hlas počítače odpočítával čísla k nule. Start obou lodí a jejich průnik kopulí byl řízen počítačem. Nesmělo dojít k nehodě.

Během dvou vteřin, kdy byla kopule otevřena, se lodi katapultovaly ven.

„Budeme potřebovat sanitáky!" zvolal Bull, který se opět věnoval bouřícímu se davu.

„Musíte ihned začít hledat opuštěná těla Imů," ozvalo se za ním. To promluvil Crest.

„Těla Imů? V našem teritoriu?" divil se Bull.

„Mají rádi temnotu. Vnější hranice teritoria by jim v tomto ohledu mohly vyhovovat. Možná tam svá těla ukryli."

„Mají to zapotřebí?"

„Protivníka nesmíme podceňovat, ale ani přeceňovat, jak jsem se dozvěděl od lidí," řekl Crest a vykročil. „To je pravidlo, které platí po celé Galaxii. Nesmíte rezignovat. Nesmíte si myslet, že Imové jsou ve svém vývoji nekonečně dál než vy, a že na ně proto nestačíte." „Takže vy radíte dívat se na Imy lidskýma očima a v rámci lid ských možností s nimi bojovat?" zeptal se Rhodan.

Crest přikývl.

„Imové nejsou žádní hrdinové. Mají silně vyvinutý pud sebezáchovy, který je varuje před každým rizikem. Jsou dobří intrikáni, velmi inteligentní a pohybliví. Ale, jak už bylo řečeno, dávají přednost osobní bezpečnosti. Pánové, vy víte, jakým způsobem se Imové zmocňují svých obětí. Někde uloží své tělo, jejich duch je opustí, aby vehnal ducha oběti do svého těla a sami se pak zmocní těl protivníka tím způsobem, že do nich vstoupí. Potom se snaží uskutečnit své agresivní záměry."

„Takže vy myslíte, že bychom ta těla měli hledat někde poblíž naší základny."

„Přesně tak. Většinou jsou jejich těla asi dvě stě metrů od obětí. Samozřejmě že se objevily i případy, kdy byla dál, třeba i stovky kilometrů, ale to pak pro Imy znamená velké nároky na zásoby energie. Je pro ně prostě moc namáhavé vracet se zpátky do svých těl tak daleko. Jestliže zemře tělo hostitele, zemře s ním i Imův duch. Imové nedokáží skákat z jednoho cizího těla do druhého. Pokaždé se musejí vrátit do svého těla. Když tedy zabijete tělo posedlé Imem, zabijete i Ima."

„Doufejme, že máte pravdu," poznamenal skepticky Bully.

„Není důvodu, proč o mém tvrzení pochybovat," odpověděl Crest.

Když se Good Hope objevila, způsobilo to mezi shromážděnými u hlídky číslo sedmatřicet jisté vzrušení. Už nebyli od sebe odděleni, dokonce se zdálo, že mnozí z útočníků cítí něco jako vinu.

Arko-nidská kulovitá loď totiž vyvolávala značný respekt.

Rhodan přistál a požádal Thoru, aby loď držela stále připravenou k okamžitému startu. Pak se podíval na Bullyho a pokynul mu: „Pojď, Bully, ale buď s neutralizátorem opatrný. Použij jenom slabé paprsky, a to jen v případě, pokud neuvidíš jinou možnost. Nechci, aby naše nové budovy najednou ztratily zemskou přitažlivost."

Bez starosti, kámo," zašklebil se Bull. „Nemyslím, že tu věcíčku budu muset použít. Jenom ji ponesu tak, aby ji všichni viděli a aby se uklidnili."

Vystoupili z lodi. Dav o něco ustoupil a zůstal stát jako stěna. Rhodan vykročil a Bull ho následoval.

„Tisíce cizích tváří!" úpěl

Bully.

Rhodan si myslel totéž. Většina mužů před nimi byla najata až po přistání Stardustu v Gobi. I většina z nich viděla Perryho Rho-dana poprvé v životě tváří v tvář. Zaplavila je vlna úcty, nedůvěry a nejistoty. Rhodan s Bullym šli klidně dál. Začal psychologický souboj. Už nyní museli vůdčí osobnosti Třetí moci dokázat, že jsou skutečně hodný autority, kterou ztělesňují.

Perry Rhodan šel přímo k věci.

Když došel až těsně k davu, zeptal se: „Kdo je tady šéfem sekce?"

Mlčeli. Rhodan se podíval nejbližšímu muži přímo do očí. „Neumíte mluvit?"

„Profesor Morton, pane," vykotal oslovený muž a nejistě se rozhlížel.

„Rád bych s panem profesorem Mortonem mluvil!" řekl Rhodan nahlas. „Uvolněte místo, prosím!"

Vzadu se cosi pohnulo. Bez potíží pustili sekčního šéfa k Rhoda-novi.

„Dobrý den, pane profesore. Jsem Perry Rhodan. Povězte mi, prosím, co se tu stalo."

„Neumím si to vysvětlit, pane. Celé mi to připadá jako nedorozumění, nebo spíš jako práce nějaké malé skupinky fanatiků. Rád vás budu informovat, ale dovolte nám nejdřív, abychom se postarali o zraněné."

„Nedaleko stojí nemocnice. Proč už tam nejsou?"

„Chyběla nám autorita, pane Rhodane. Prosím, podpořte nás."

30

31

„Zaříd'te, co je potřeba, profesore. Rád se svými otázkami počkám."

Morton vydal příkazy. Několik mužů váhavě uposlechl. Ale jiní je zadržovali. Bull chytil jednoho z nich za rukáv. „Jak se jmenujete?"

„Brian," hlesl oslovený.

„Dobrá, Briane. Zodpovídáte za to, že během dvou minut tu bude dostatek lidí, schopných pomoci raněným. Můžete jít... Haló, vy! Jak se jmenujete vy?"

„Schley, pane."

„Pane Schley, vy máte za úkol uklid téhle barikády. Vezměte si tolik mužů, kolik budete potřebovat, ale za dvacet minut tady bude pořádek!"

Muž zachraptěl své: „Ano, pane," a byl pryč.

Najednou se všichni přítomní snažili zmizet. Během chvilky bylo prostranství prázdné. Rhodan, Bull a profesor osaměli.

„I tohle je zbraň," zakřenil se Bully.

„Psychologická," usmál se Morton. „Musím vám poděkovat. Ještě před několika minutami to tady vypadalo velmi hrozně. Začalo to před půl hodinou. Já..."

„Žádné podrobnosti, prosím, profesore. V centrále a na lodi jsme vše pozorně sledovali. Pokud se lidé domnívali, že do některých z nich vstoupili Imové, pak to byly panické reakce. Nebo byste snad tvrdil něco jiného?"

„Vůbec ne, pane Rhodane. Já si také myslím, že to všechno bylo jen nedorozumění."

„Podívejte, profesore. Ještě před chvílí jste tady měl opravdickou revoluci. Teď ji bagatelizujete.

Mohlo by to klidně znamenat, že se nás snažíte ukonejšit. Vás převzali Imové, že je to tak?" řekl Bull. Morton zrudl rozčilením a nebyl schopen promluvit. „To je přece absurdní! Copak chcete taky rozšiřovat tuhle podvrtnou propagandu?"

Bully ale trval na svém. „To vůbec není absurdní, profesore.

Imové se zajímají hlavně o osoby s vlivem. U sekce sedmatřicet to jste vy."

„Momentálně ale už nejsem, pokud to tak smím skromně nazvat. Kdybych byl Im, dávno bych si vyhledal vaše tělo, nebo tělo pana Rhodana."

„Takže byste na nás přeskočil?"

„Moje lidská logika mi to říká."

„Hm, co ty na to, Perry? Asi je v pořádku, ne?"

„Taky si myslím. Při zkoušce jste obstál, profesore."

„Mnohokrát děkuji," ulehčeně odvětil profesor Morton, ale pak se zatvářil rozpačitě. „Máte zvláštní styl jak zkoušet lidi. Zajímala by mě vaše metoda."

„Im by v životě nepřišel na nápad skákat z těla profesora do našich těl. Ono to totiž nejde."

Šli dál, až došli k energetické stěně. Leželi tam čtyři ranění. Zranění byla naštěstí poměrně lehkého druhu.

Rhodan pokýval hlavou.

„Je to signál, Bully. Signál nebezpečných nálad, které vznikají všude na Zemi. Nejistota, nedůvěra a afektované jednání. Nemáme mnoho času, jestli chceme Zemi uchránit před tím chaosem."

„To je fakt," přitakal Bully, z jehož široké, pihovaté tváře zmizel úsměv.

„Bylo mi potěšením se s vámi seznámit, profesore," pokračoval Rhodan a podával profesorovi ruku.

„Ale uklidnění na vaší stanici nepovažujte, prosím, za důkaz naší bezpečnosti. Nadále existuje hrozba, že se v našem táboře rozšířili Imové. Nemá význam ptát se každého jednotlivce. Spíš hledejte opuštěná těla. Jakmile zjistíte něco konkrétního, zavolejte nám. Jsme v neustálé pohotovosti."

tir

Good Hope se vracela k energetickému zvonu. Zároveň s ní přistál i Deringhouse, jenž nic podezřelého nepozoroval.

„Patroly jsou nudná věc," utěšoval ho Bull. „Ale jednoho dne se

33

tyhle lety taky vyplatí. Máš nové rozkazy pro mě a pro Marshalla, Perry?"

„Všechno při starém. První zastávka: Clive Cannon v Chicagu. Potřebuji jednoho zasaženého a jednoho opuštěného. V New Yorku se sejdeš s naším byznysmenem Homerem G. Adamsem, aby ti pomohl sestavit policejní jednotku."

„Oukej. Takže nashle, Perry."

„Zlom vaz, kamaráde."

Po Mercantovi a Tako Kakutovi opustili nyní i Bull a Marshall svůj nový domov v poušti Gobi.

Rhodan ve své kanceláři vstal, protáhl se a pro sebe si řekl: „Takže jsem zůstal sám." Otevřel dveře a vydal se k počítači. Rozhovor pokračoval tam, kde byl při poplachu přerušen.

„Starý arkonidský detektor dokáže určit jenom mozkovou vlnovou délku," vysvětloval robot. „Oproti tomu telepat umí číst myšlenky. Navrhují postavit umělého telepata."

Rhodan přikývl.

Vzpomněl si na přistání Good Hope, když přivezla první stroje z Venuše. Byli mezi nimi roboti, kteří dokázali stavět počítače.

Ještě ten den se rozhodl zahájit stavbu pokusného modelu. Země potřebovala telepatický detektor, před kterým Imové kapitulují.

Kdo přes den kráčí po Michigan Avenui, musí hodně zaklonit hlavu, aby mezi mrakodrapy vůbec spatřil nebe.

Vystoupili na rohu Congress Street a blížili se k hotelu stejného jména. Reginald Bull se v hotelu Congress ubytoval pod svým vlastním jménem, ale John Marshall se zapsal jako Joe Linker. Oficiálně se ti dva neznali a bydleli každý v jiném pokoji, i když jejich pokoje sousedily. Hotel měl balkony do dvora. Byly od sebe odděleny deskami z matového skla, ale člověk nemusí být nijak zdatný horolezec, aby je překonal.

34

John Marshall se přehoupl přes zábradlí a vešel k Johnu Bullovi.

„Tak co Cannon?“ zeptal se Bully.

„Nebyl jsem u něj.“

„Jak prosím?“

„Se svými soudy počkejte, Bulle! Cannon sedí v pevnosti. Kdo k němu chce vejít, musí projít třemi předpokoji a každý z nich je velkou překážkou.“

„Copak si musím vyslechnout litanii vejmluv?“ skočil mu do řeči Bully. „Nač jste teda telepat, Marshalle?“

Marshalllem to nijak neotřásl.

„Podle všeho, co si lidé v Cannonově okolí myslí, sedí ten muž ve dvojí pasti,“ oznamoval.

„Pátral jste v jeho okolí?“

„To byl přece můj úkol. Zjistil jsem toho dost. Možná víc, než kdybych mluvil se samotným Cannonem.“

„Tak ven s tím!“

„Sto metrů před budovou Kreysky, na téhle straně ulice, je sklepní restaurace. V ní sedí muži od policie a ze syndikátu Blue Bird. Někteří jsou dokonce u jednoho stolu a povídají si.“

„Tajné spolčení?“

„To sotva. Obě strany se striktně drží své linie. Hrají si na kočku a myš a přitom nevědí, jestli jeden druhého nepoznal. Instinktivně si však nedůvěřují, řekl bych.“

„A kde to bude zajímavější?“

„Samozřejmě že v té restauraci. A vlastně v celé budově Kreysky. Přízemí je zařízení tak, aby tam mohla být spousta menších obchodů. Je tam samoobsluha s drogerií a kosmetikou. A taky generální zastoupení firmy Mix Centry.“

„To jsou lidé, kteří montují motory na všechno, co má kola.“

„Správně.“

„To by pro nás mohlo být zajímavé.“

„Jak to?“

„Vím od Adamse, že se silně zajímá o jejich akcie. Zatím se tahle firma drží v syndikátu Kreysky. Ale pokud vím, naše General

35

Cosmic Corporation si už z jejich koláče uždibla... Ale pojďme dál! Je tam také obchod s dekoračními látkami a keramikou. Už jsem tudy dvakrát prošel.“

„Dobrá, když tedy víte, jak to tam vypadá, mohlo by vás zajímat, že v té samoobsluze pracují dvě tajné agentky FBI. Jedna z nich sedí u pokladny. Šéf podniku však má v hlavě stejné věci jako Connanovi muži. Stejně tak šéf prodejny Mix Centry. Ale jeho nový zástupce je Kaatsův muž.“

„Jak to vypadá v ostatních obchodech?“

„Sepsal jsem to všechno na papír, pane Bulle,“ řekl Marshall, vytáhl z kapsy listinu a položil ji na stůl.

„V prvním sloupci jsou jména, ve druhém jestli patří k syndikátu Blue Bird nebo k policii. Všude jsem našel podezřelé osoby, na každém patře. Především v advokátní kanceláři Smith and Smith.“

„Hm, ke Smithům se Kaats asi nedostal. Všech dvanáct zaměstnanců sympatizuje s Cannonem...“

Reginald Bull studoval listinu. Pak vstal a hodil ji do ohně v krbu.

„Takže máme co do činění s mnoha kruhy obklíčení, které do sebe vzájemně pronikají. Bude těžké Cannona unést.“

„Proč nepožádáme Kaatse, aby nám kryl záda?“

Bull mávl rukou. „Kaats není Mercant. Slouží USA a s Třetí mocí nesouhlasí. Kromě toho je přehnaně cílevědomý a chce všechno dělat sám.“

„Takže by nesouhlasil, že chceme Cannona unést do poušti Gobi?“

„To určitě ne, Marshalle. Takže na pohodlný způsob únosu zapomeňte.“

„Uděláme to ilegálně.“

„Nejde přece o to, na jaký zákony bereme nebo nebereme ohledy. Chceme zachránit Zemi před Imy. Pro nás existuje jenom jeden zákon: poslechnout Rhodana.“

„Souhlasím.“

„To doufám. Vy jste se postaral o velmi kvalitní průzkum terénu.“

Ještě jeden dotaz: byl mezi lidmi, jejichž myšlenky jste četl, někdo, kdo podle vás mohl být převzat Imy?“

„Ne. Tuhle možnost bych plně vyloučil. Pozitivně to víme o Cli-ve Cannonovi. Navíc bych řekl, že první invaze Imů musela být rozprostřena po celé Zemi, takže je jen mizivá pravděpodobnost, že by v jednom městě, byť tak velkém jako Chicago, plýtvali více než jedním Imem.“

„Oukej! Takže k věci. Říkal jste, že kancelář Smith and Smith leží ve stejném patře jako kanceláře syndikátu Kreysky?“

„Ano.“

„Dobrá. Vy tedy dostanete na starost vyhledat Clive Cannona. Já si vezmu na paškál ty advokáty.“ Přestože si John Marshall příští ráno přivstal, aby byl v kanceláři syndikátu Kreysky první, přece jen už ho dva muži předběhli a musel počkat. To mu ale nevadilo, protože se mezitím mohl zabývat vnitřním životem těch mužů.

„...byl jsem první. Budu mluvit osobně s Cannonem... Uvidíme, jakou bude mít náladu. Mám doporučení od tajemníka... Pohrozím mu GCC. Adams kupuje v New Yorku všechno, co je k maní. I nejistý podniky... Můžu si už zapálit? Nejdřív bych měl něco sníst... Nesmysl! Cannon bude s podmínkami souhlasit. Kreyskyové už nejsou, čím bejvali. Jestli nechtějí, aby je GCC spolklo, potřebují každou podporu... I za horších podmínek...“

Tenhle muž měl v hlavě čistě finanční záležitosti. Druhý seděl opodál, ale Marshall mu přece jen ještě dokázal vniknout do mozku a číst myšlenky.

„... ten mladík vypadá jako mladý šéf. Perfektní oblek, asi musí mít vliv, když se tady ukazuje... Ale limuzínu mu asi kupoval tatíček...“

John Marshall se necítil právě polichocen. Ale naštěstí mu nešlo

37

o to, co si o něm myslí ostatní lidé. Další myšlenkový skok druhého muže byl už zajímavější:

„... rozkaz je rozkaz... Jsem zvědav, jak mě Kaats chce krýt. Zvláštní způsob vykonání rozsudku ve svobodné zemi... Jen aby mě nepřehlíželi nějak důkladně! Potřetí se mi snad už povede pro-niknout až k šéfovi... Ten mladík mě ale znervózňuje... Jistě, jestli je Cannon zasažený, tak mi nic nehrozí. Kaats má pravomoc rozhodnout, jak se zbavit těch bestií. Kromě toho... je to tady všechno pod zámkem... Nemůže se mi nic stát... Měl bych si něco přečíst...“

Muž vstal a přistoupil ke stolečku, u kterého seděl Marshall. Muž si vzal nějaký časopis. „S dovolením, pane.“

„Ale prosím!“ odvětil Marshall a sám se zahleděl do stránek novin. Na čtení se však nedokázal soustředit. Druhý muž měl za úkol zabít Cannona...

Ale Clive Cannon byl podle všeho dosud jediným zasaženým mužem, o kterém se to s jistotou vědělo. Stal se proto příliš důležitou osobou, než aby ho někdo jednoduše odstřelil. John Marshall pochopil, proč Bull varoval před spoluprací s tajnou státní policií. *Zájmy* a plány Třetí moci ležely přece jen někde jinde. Marshallovi došlo, že je nyní víc než kdy předtím odkázán jenom sám na sebe. Se zadostiučiněním pomyslel na malé arkonidské přístroje, které měl po kapsách a které mu měly případně pomoci z úzkých. Nejlepší by však bylo, kdyby je vůbec nemusel použít, aby na sebe neupozornil. Kromě toho bylo nutné změnit plán, protože s policejním atentátem nikdo nepočítal. Bull, který se mezitím měl rozhlédnout po sousední advokátní kanceláři, o tom nevěděl. Proto Marshall nemohl udělat nic nedohodnutého. Zatímco se ručičky hodin blížily k deváté, Marshall horečně přemýšlel. Mezitím se v místnosti objevilo dalších pět návštěvníků. Usadili se a sáhli po ranních novinách.

Marshall vstal a prošel se po místnosti. Narazil však na obtíž při rozčleňování myšlenek mužů, sedících tak blízko při sobě. Jeden / těch pěti byl spolupracovník policisty. Ale Marshall nepoznal, kte

38

řý. Ti dva se neprozradili ani letmým pohledem. Byli příliš dobře vycvičení.

Kaats určitě vyslal své nejlepší muže.

„Teď je na řadě Brown,“ zachytil Marshall myšlenku. Takže atentátník se jmenoval Brown.

Vtom vyšla sekretářka a pozvala pana Browna dál.

Marshallovy nervy byly napjaté k prasknutí. Atentátník se dostal z dosahu Marshallovy myšlenkové kontroly. Dokonce na něj už ani neviděl.

Pokud Kaatsovi muži Cannona zastřelí, bude to pro Marshalla a Bulla smutný návrat do Gobi, protože to bude prakticky znamenat další vítězství Imů.

Kaatsovi nesměly jeho plány vyjít!

Marshall se plně soustředil.

Policista Brown ještě zdaleka nemohl být u Cannona. Dokud nevyjde první návštěvník, Brown bude muset v jednom ze tří předpo-kojů vyčkávat. A bylo otázkou, zda se vůbec dostane ke střelbě.

Kdepak, tuhle úvahu musel Marshall zamítnout. Byla jen pouhým přáním.

Vtom se otevřely dveře a vyšel první návštěvník. Netvářil se nijak spokojeně. Dveře zabouchly.

Marshalla nikdo nevyzval, aby vstoupil. Rozhodl se tedy, že převezme iniciativu.

Vstal a zaklepal. Aniž by čekal, že se někdo ozve, vstoupil. Dáma za psacím stolem byla ztělesněným rozčilením.

„Není obvyklé vstupovat bez vyzvání, pane. Musím vás požádat, abyste počkal venku, dokud nebudete na řadě!“

„Já jsem na řadě, madam!“

„Nečekejte ode mne žádné jiné informace. Mám své příkazy, pane. Doporučuji vám, abyste se držel zvyklostí naší firmy. Mimochodem, jste vůbec ohlášen? Mohla bych se alespoň podívat, zda má smysl, abyste čekal.“

„To bylo nejen velmi srozumitelné, ale také nezdvořilé, slečinko,“ prohlásil Marshall a vzal sekretářce z ruky diář. „Jsem ohlášen“

39

stejně málo jako smrt. Stejně jako smrt mě nemůžete poslat za dveře. Chápete?“

Sekretářka se už málem neovládla. Ale jako úřednice z bezprostřední blízkosti Clivea Cannona patřila mezi velmi inteligentní a rozhodné lidi. Myslela sice na to, že vyhlásí poplach, ale zvědavost v ní zvítězila. Marshall si četl v jejích myšlenkách jako v knize.

„Klidně zmáčkněte to tlačítko, madam! Neváhejte, pokud chcete svému šéfovi zachránit život.“

„Pane...!“

Marshall se nestačil ani nadechnout a sekretářka na něj mířila koltem. „Vaše žerty jsou nemístné, pane. Takže opusťte naše místnosti, prosím!“

„Vás nezajímá život Clivea Cannona?“

„Myslím, že v žádném nebezpečí nebude, pokud se k němu nedostanete vy.“

„Omyl, madam! Je v nebezpečí, jakmile k němu vstoupí kapitán Brown. Abyste věděla, koho mám na mysli -je to ten muž, kterého jste právě pustila dál. Doufám jen, že je ještě v předpokojích. Pokud vím, přišel na doporučení nějakého tajemníka. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Moment!“

Dáma vstala a spěchala k vedlejším dveřím. „Phile! Kde je ten muž, kterého jsem ti přivedla naposledy?“

„Právě jsem ho poslal vedle!“

„Jdi rychle za McPhanem, ať ho ještě nechá čekat. Mám pro šéfa důležitou zprávu. Ten muž se k němu za žádných okolností nesmí dostat!“

Marshall zaslechl zvuky odsunované židle a spěchající kroky.

„Hej, Bille, odpusť mi, že tě ruším, ale tenhle pán má ještě pět minut počkat. Šéf má důležitý telefon.“

„To bych o tom musel něco vědět.“

„Volají z centrály. Takže se podle toho zaříd.“

Muž, kterého sekretářka oslovila jako Phil, přišel d'o první kanceláře. „A teď mi hezky vysvětlíš, Margot, co to mělo znamenat!“

40

„Vysvětlí ti to tenhle pán. Dluží to i mně.“

„Jmenuji se Linker,“ řekl John Marshall a maličko se uklonil. „Máme teď jistotu, že se pan Brown k panu Cannonovi nedostane?“

„Mé jméno je Steinberg,“ stejně zdvořile odvětil muž. „Co pro nás máte?“

„Nejdřív mi odpovězte na otázku, pane Steinbergu! Je pan Cannon v bezpečí?“

Marshall znal mezitím odpověď ze Steinbergových myšlenek. Věděl dokonce, že Cannonovi bliká na stole červená signálka a že automatický uzavírací mechanismus jeho dveří nepovolí dřív, do-kud'

nebudě nebezpečí objasněno.

Steinberg se cynicky pousmál.

„Kladete zvláštní otázky, pane Linkere. Jistěže je pan Cannon úplně v bezpečí. Máte dost času na vysvětlenou.”

„Prohledejte kapitána Browna. Najdete u něj pistoli. Možná jich má i víc. Přišel sem zabít pana Cannona.”

„Hm, pan Brown je policista, že? Jak to chcete dokázat? Pane Linkere, myslel jsem, že jste rozumnější. Policie přece nevráždí lidi. Určitě ne oficiálně, jak se mi právě snažíte namluvit.”

„O podrobnostech si promluví osobně s panem Cannonem. Pak uvidíte, že byly závažné.” Cynismus ve Steinbergově tváři zesílil. „Pane Linkere, právě se vám podařilo přesvědčit mě o vaší naivitě. Myslím, že pan Cannon vás nepřijme dnes ani jindy. Nicméně setrvejte zde. My se zatím podíváme na pana Browna.”

Steinberg vzal do ruky telefon.

Krátce nato propukla invaze. Ve druhém předpokoji se objevilo pět mužů. Přivedli kapitána Browna, jehož myšlenky prokazovaly, že pochopil své odhalení, ale zatím na sobě nedával nic znát.

„Prohledejte tyhle dva pány!” rozkázal Steinberg.

John Marshall na tom nebyl o nic lip než Brown, u něhož sice našli několik střelných zbraní, ale u Marshalla objevili podivné, podezřelé věcičky. „Hm,” ozvala se sekretářka. „Myslím, že tady máme zajímavý páreček.”

„Taky bych řekl. Ti dva samozřejmě nikdy nepřiznají, že k sobě patří. Ale budou mít dost času na rozmyšlenou. Objasněte mi tyto instrumenty, pane Linkere!”

„Nic takového! Tohle je můj soukromý majetek a vám do něj nic není!”

„Takže vám váš soukromý majetek zabavíme, dokud o něm nerozhodne šéf. Knoxi, máte pro tyhle pány dvě zvláštní místnosti?”

Jeden z pěti ozbrojenců se zašklebil. „Pro takovýdle ptáčky vždycky, pane! Smím je rovnou sebrat?”

„Protestuji!” vykřikl kapitán Brown. „Jsem státní úředník a mám povolení nosit u sebe zbraň! Pokud proti mně něco máte, postupujte zákonnou cestou! Jsem připraven podat výpověď před řádným soudem!”

„To vám věřím,” ušklíbl se Marshall. „Státní návladní přece nepůjde proti policii. Ale já se s vámi vypořádám. Mám prostředky i kontakty. Jen co budu volný. Stačí, když se podíváte na předměty támhle na stole, o jejichž významu zdejší ctění občané nemají ani potuchy, natož aby věděli, jak s nimi zacházet.”

Muž jménem Knox zvědavě přistoupil k Marshallovým instrumentům. Dokonce sáhl po neutralizátoru.

„Vy blázne!” křikl na něj Marshall. „Nesahejte na to, jestli nechcete z celého domu udělat jeden velký hrob!”

Tohle varování sice znělo téměř přehnaně, ale Steinberg nadále zůstal věcný.

„O jaké přístroje se jedná, pane Linkere? Jsou to zbraně?”

„Jistě! Tohle jsou zbraně. Moje varování platí pro vás stejně jako pro Knoxe a ostatní. Ve vašem i v mém zájmu.”

„Vyjádřete se jasněji!”

„Není co vysvětlovat. Nepřišel jsem vám dávat lekce. Kromě toho jsou tyhle přístroje na vaši kapsu moc drahé.”

„Jsou pozemského původu?” pokračoval Steinberg.

„Podívejte,” poznamenal ironicky Marshall. „Začínáte chápat, kolik uhodilo. Jenom si namáhejte ten váš mozeček. Jednoho dne pochopíte.”

„Necháme si vás tady, dokud nepromluvíte, pane Linkere.”

„Takže vydírání! Pravděpodobně také omezování osobní svobody a krádež. Myslíte si, že by s tím pan Cannon souhlasil?”

„Myslím, že ano.”

„Absolutně ne!” ozvalo se z reproduktoru nad jejich hlavami. „Pošlete své lidi pryč, Steinbergu! Browna zavřete a pana Linkera mi přiveďte!”

„Ano, pane!”

To promluvil Clive Cannon. A zanedlouho Phil Steinberg otevíral Marshallovi dveře. „Prosím, pane Linkere!”

Marshall ještě počkal. „Na něco jste zapomněl!“ usmál se a ukázal na neutralizátor a psychozářič.

„Nevím, jestli to pan Cannon dovolí.“

„Souhlasím, Steinbergu, pokud nám pan Linker slíbí, že ty přístroje přinese ke mně a položí je na můj stůl.“

„Dobrá,“ přikývl Marshall.

Clive Cannon ho přijal jako starého známého.

„Posaďte se, pane Linkere! Dáte si něco?“

Marshall sáhl po cigaretě a zapálil si.

„Abych vás nenapínal, pane Linkere, samozřejmě že jsem všechny hovory v předpokoji sledoval. Ale to představení, smím-li to tak nazvat, nabralo na můj vkus až příliš dramatický průběh, a proto jsem se rozhodl pokračovat v rozhovoru s vámi přímo zde.“

Marshall se pokoušel zastavit příval Cannonových slov, aby pronikl do nevyslovených myšlenek, ale nebylo to tak jednoduché.

„Na druhou stranu,“ pokračoval Cannon, „jsem zaslechl opravdu velmi zajímavé věci. Mohl byste mi je v krátkosti objasnit?“

Cannon pohlédl na neutralizátor a psychozářič. Myšlenky v jeho mozku se formovaly do určitých definicí a Marshall podle nich poznával Ima. Obyčejný pozemšťan by tyhle přístroje vůbec nemohl znát.

„Bude to velmi krátké, pane Cannone. Mám kontakty se Třetí mocí. Jak jistě víte, Perry Rhodan během posledních týdnů a měsíců najímá lidi, kteří ho zajímají, aby postavil zdravý základ svého státu. Za pěkné peníze, rozumí se. Z tohoto důvodu přicházím dnes za vámi. Událost s kapitánem Brownem v mém programu vůbec nebyla. Teprve ráno jsem se dozvěděl o úmyslech policie. Bohužel tím byl můj výstup dramatičtější.“

„Nechápu, co proti mně může policie mít,“ divil se Cannon. „A především nechápu praktiky, které zvolila.“

Marshall pokrčil rameny.

„Víte přece, jak to je s invazí Imů, pane. Stačí vyslovit podezření, a vaše vražda se stane snadno omluvitelnou.“

„Podezření z invaze Imů,“ zopakoval Cannon, jako by se ho to vůbec netýkalo, ale jeho myšlenky v tu chvíli vyvolávaly panickou aktivitu: Byl jsem objeven? Nač Linker myslí? Patří do téhle hry? Ne, to by bylo příliš složité! Linker nemůže nic vědět. Mohl mě nechat zabít...

„Jak je možné, že podezřívají právě mě?“

„Právě vás? Podezřívají každého. Nejlépe někoho, kdo je připravuje o klidný spánek. Je to příležitost k vyřizování starých osobních účtů. Ale nemělo by to už dlouho trvat. Už vyvíjíme přístroje, pomocí nichž budeme schopni Imy identifikovat.“

Myšlenky Clivea Cannona tonuly opět v panice. Marshall si už byl naprosto jist, že Cannonovo tělo ovládl duch Ima.

„Už vyvíjíte přístroje?“ hořce se usmál Cannon. „Věřte mi, že než je vyvinete, Imové ovládnou Zemi!“

„Tak špatné to snad nebude,“ odporoval Marshall. „Věřím, že Třetí moc jednoho dne tenhle problém vyřeší.“

„Jednoho dne... Zítra?“

„Zítra ne. Ale vsadím se, že to nebude trvat déle než dva, tři měsíce. Do té doby musí lidstvo vydržet, ale do té doby musíme také počítat s tím, že nás někdo může každou chvíli zastřelit. Nikdo si nemůže být jist životem.“

„Nikdo,“ zopakoval Cannon zamyšleně. Jeho vnitřní rozrušení polevovalo. Už si pohrával s myšlenkou, že je nutné nejpozději bě-

44

hem dvou měsíců ovládnout Třetí moc. „Nikdo. Přesto vám musím poděkovat, pane Linkere. Zachránil jste mi život.“

„Udělal jsem to ve vlastním zájmu,“ bagatelizoval Marshall. „Chtěl jsem s vámi uzavřít obchod.“

„To už zní příjemněji. Oč se jedná?“

„Znáte Homera G. Adamse a jeho GCC?“

„Říká se, že za ním stojí Třetí moc. Ale proč mluvíte o mé nejsilnější konkurenci?“

„Protože konkurence je dobrá věc. Hrajme s otevřenými kartami, pane Cannone! Adams je samozřejmě jeden z našich nejlepších lidí. Vlastně je až příliš dobrý. Chápete?“

„Ne docela!"

„Třetí moc je hlavně politický nástroj. Potřebuje hospodářské *zázemí*, které představuje GCC. Pokud by se však GCC osamostatnila, stala by se nebezpečnou. Chtěl byste se stát soupeřem Homera G. Adamse v našem zájmu, pane?"

„Hm, to je úžasná nabídka - ale i otázka, kterou nelze zodpovědět okamžitě."

Byla to skutečně těžká otázka. Přesto ještě během dopoledne dospěli k dohodě. Marshall mohl být na své diplomatické vloh pyšný, protože nakonec to nebyl on, kdo by prosil Cannona, aby s ním jel do Gobi, nýbrž sám Cannon ho žádal, zda by ho vzal s sebou, protože toužil zmařit vývoj identifikátoru Imů.

„Já nevím," předstíral Marshall nejistotu. „Vzít vás s sebou... To překračuje rámec mých kompetencí. Rhodan si to představoval tak, že byste nadále pracoval tady ve své kanceláři."

„Taky to mám v úmyslu. Budeme pracovat v Chicagu a ukážeme Adamsovi, že není na světě sám. Ale jistě pochopíte, že se musím orientovat. Potřebuji získat přehled o všech těch gigantických záležitostech v Gobi. Musím vědět, do čích služeb vstupuji. Tahle pozice, kterou bych měl zaujmout, mne jistě opravňuje k osobnímu setkání s Rhodanem."

„Jistě, uznávám vaše stanovisko, pane Cannone. Dejte mi den času, abych se mohl spojit se svými lidmi. Zítra ráno vám přijdu

sdělit Rhodanův názor. Pokud se vyjádří pozitivně, budeme moci hned odletět."

„Zařídím se podle toho, pane Linkere."

V hotelu se Bull a Marshall dorozumívali prostřednictvím vysílačky. Přelézal balkon za denního světla se jaksi nedoporučovalo.

Bull byl dostatečně upřímný, aby přiznal svou úplnou prohru. Marshallův úspěch ho však povzbudil.

„Takže vy jste si jist, že Cannon nic netuší?"

„Netuší nic o plánu, že ho vylákám do Gobi. Jinak ale vyvíjí aktivitu, která by nás mohla stát krk. Ještě dnes musíte letět do New Yorku, Bulle. Cannon chystá zákeřný útok na Adamse."

„On vám to řekl?"

„Myslel si to. A velmi zřetelně. U Adamse se ohlásí muž jménem Porter a pozve Adamse na schůzku na Staten Island. Tam už na ně bude čekat jeden Im a vstoupí do něj. Myslím, že byste měl být přítom."

„Samozřejmě! Za hodinu letím. Kdy má odletět Porter?"

„Dnes odpoledne. Takže máte ještě nějaký čas. Dokud nenastane tma, Imové nic nepodniknou."

„Oukej, jestli všechno vyjde, za čtyřadvacet hodin přivedu Rhodanovi pravého Ima. To je důležité."

„Nevím, nevím," usmál se Marshall. „Cannon si totiž chce své tělo vzít s sebou. Měl představu o velkém zavazadle. Nevím, jak mu projde kontrolou na letišti."

„Hm. A proč s sebou bere své originální tělo? Vždyť ho může prozradit? Podle Cresta se návrat do vlastního těla může přece uskutečnit i na velkou vzdálenost."

„Nikoli však skok do jiného člověka."

„Jak tomu mám rozumět?"

„No, ten chlapík má docela jednoduchý plán. Až bude v kopuli, chce opustit Cannona a přeskočit do Rhodana."

46

Reginaldu Bullovi to na okamžik vzalo řeč. „Marshall! *Zahráváme* si s ohněm! Okamžitě informujte Rhodana!"

„Přesné tohle jsem měl v úmyslu. Teď už ale šťastnou cestu! Pozdravujte Adamse!"

Kufr Cliva Cannona měl skutečně neobvyklé rozměry.

„Cože," divil se Marshall. „To si chcete vzít s sebou?"

Boss gangu Blue Bird se pousmál. „Vy si asi myslíte, že povezu dva tucty smokingů, ne?"

„Spíš bych řekl, že aligátora."

„No, teď už to měnit nebude," usmál se Cannon a otevřel kufr. Uvnitř ležela maketa lodi Stardust. Té lodi, se kterou Rhodan přistál na Měsíci. Maketa měla výšku dospělého člověka. „Zázraky techniky vašemu šéfovi nabídnou asi těžko. Mezi Arkonidany má lepší dodavatele. Ale tohle je, myslím si, pro Perryho Rhodana docela vhodný dáreček."

Marshall se donutil k úsměvu. „Jistě, pane Cannone. Rhodan bude mít jistě radost."

Odjeli na letiště.

Na vnější přistávací dráze na ně čekalo malé soukromé letadlo, jaká měli příslušníci Třetí moci k

dispozici na každém větším letišti světa. Cannonův kufr už byl naložen.

John Marshall sám pilotoval. Ve výšce dvaceti tisíc metrů přenechal řízení autopilotovi a spokojeně se uvelebil v křesle. Zažíval a předstíral ospalost. „Máme teď dvě hodiny čas. Můžeme si zdřímnout.“

Clive Cannon mlčel. A jeho mlčení bylo pro Marshalla tím nejupřímnějším vyznáním.

Marshall se zděsil.

Letěl s člověkem, nebo s příšerou?

Cítil totiž myšlenky pravého Cliva Cannona, jehož duše byla uvězněna v Imově těle, schovaném v maketě. Duše se nemohla ni-

47

jak projevit, ale její zoufalé myšlenky Marshall zachycoval. Zároveň také sledoval úvahy Ima v Cannonově těle...

John Marshall toužil po přistání. Cítil hranice svého mentálního odporu. Ještě dvě, tři hodiny v tomhle malém prostoru se dvěma dušemi, a mohl by zešílet.

Pak se octli nad Gobi. Nad výsostným územím Třetí moci.

•S*

„Rozhovor povedu sám,“ vysvětloval Rhodan přítomným: dr. Ma-nolimu, dr. Haggardovi a teleporterovi Rasu Čubaiovi. „Neskákejte mi do řeči, na nic se neptejte, dokud vám neřeknu. A hlavně nevy-zývejte Cannona, aby nám ukázal ten svůj dárek. Raději buďte velmi pozorní a nedejte Cannonovi šanci, aby poznal, že v něm vidíte monstrum.“

Pozdravili se způsobem, jakým se mezi sebou zdraví státníci, jen s tím rozdílem, že přítom scházeli novináři a čestná jednotka. Dva speciální roboti mezitím odnesli Cannonovo zavazadlo do sousední budovy a postavili se k němu jako stráž.

„Pokud vím, pane Cannone, náš přítel Linker s vámi už podstatné záležitosti probral.“

„Ano,“ odvětil zasažený muž. „Jsem v hrubých rysech orientován a připraven vzít nabízené místo. Zároveň bych chtěl využít příležitosti a poděkovat vám, že jsem se mohl přijet podívat do legendárního sídla Třetí moci.“

„Vaše přání bylo pochopitelné, pane Cannone, jak jste viděl, ihned jsem souhlasil. Jistě ale také pochopíte, že Třetí moc musí v současné situaci činit i jistá bezpečnostní opatření.“

„Jak to myslíte?“

„Inu, každý náš návštěvník musí být vystaven zkoušce, zda v něm nepřebývá Im.“

„Ano, jistě, pane Linker mi o tom říkal. Říkal, že pravděpodobně za několik týdnů postavíte identifikátor.“

„Jistě, je to tak. Nejpozději za čtvrt roku jimi zásobíme celou

planetu. Tady v Gobi však máme vlastní metodu, jak poznat Imu v cizím těle.“

Touhle větou začal souboj.

Clive Cannon a cizinec v jeho těle zpozorněli. Im se pokoušel schovat svůj strach za pvnětivým chováním. Ale šok byl příliš silný. Clive Cannon se neubráníl tomu, že strnul a zoufale pohlédl ke dvěřím.

Spatřil pět zbraní, které na něj mířily.

Rezignovaně padl zpět do křesla a vypadal opět uvolněně. „Vy byste mě vyděsil, pane Rhodane.

Chcete mi tu vaši metodu předvést?“

„Nikoliv předvést, nýbrž aplikovat. Víte, pokud jste v pořádku, nic se vám nestane. Kdyby však ve vás dlel Im, za pár minut ho chytíme.“

„Pomocí zbraní?“ zasmál se Cannon.

„Správně,“ přikývl Rhodan. „Než totiž vystřelíme, Imův duch se vrátí do vlastního těla a uvolní tělo pozemšťana pro původní duši. Chování pana Cannona by nám pak vše prozradilo.“

„Dobrá, ale v tom případě by vám Im znovu unikl!“

„Ne tak docela, pane Cannone. Zůstaňme u vašeho příkladu. Předpokládejme, že tu Im má někde poblíž své tělo, aby posléze pronikl do těla někoho opravdu důležitého: například do mě.“

„Ano, čistě teoreticky to je zajímavé.“

„A teď uvažujte. Jak by se Třetí moc mohla takovému útoku bránit?“

„Hm, to nevím...“

„Tak já vám to řeknu. Museli bychom najít originální tělo Ima, hlídat ho a ve vhodném okamžiku ho zabít.“

„Jistě,“ přitakal Cannon. „Museli byste najít; to tělo a zabít ho.“

Všichni viděli, jak se Cannon chvěje. Čekali, že se monstrum vzdálí, ale ještě váhalo. „Je tu ještě jedna možnost," dodal Rhodan. „Že by se Im vzdal a odmítl další akce. To by mu zachránilo život."

49

Cli ve Cannon se zasmál. „Ale to byste museli mít to tělo, Rho-dane! Kde ho najdete?"

Rhodnan stiskl tlačítko a na obrazovce se objevili dva roboti, střežící Cannonův dárek.

Pro Ima skončilo dilema.

Vyskočil, vydal nelidský výkřik a vrhl se na Perryho Rhodana.

Z Chicaga do New Yorku bylo co by kamenem dohodil. Reginald Bull přistál kolem čtvrté odpoledne, vyřídil formality na letišti a nechal si odvézt zavazadla do hotelu Cumberland, kde si objednal apartmá.

Pak se bez dalšího zdržování vydal do budovy GCC a v duchu se těšil na setkání s Homerem G. Adamsem, finančním ministrem Třetí moci.

U Homerovy sekretářky dostal kávu a po chvíli veselého rozhovoru se zeptal na Adamse. Sekretářka mu vysvětlila, že s někým • odjel na Staten Island, ale že se brzy vrátí. Bull vyletěl z křesla.

„Na Staten Island? Víte to jistě?"

„Jistě! Co je na tom tak vzrušujícího?"

„Jak se jmenoval ten muž?"

„Počkejte... Porter, ano, jmenoval se Porter."

„Porter, Porter... K čertu, ten chlap je ovlivněn Imama! Rychle, pojďte! Nesmíme ztrácet čas!"

Bull odtáhl slečnu Lawrenceovou k nejbližšímu výtahu a vyjel nahoru na střechu. Tam si vzal první vrtulník společnosti a strčil ji dovnitř. Teprve když nabrali kurz na jihozápad, začal znovu mluvit.

„Staten Island je velkej. Řekl vám Adams nějaký přesnější údaj?"

„Mluvil o docích. Víc nevím," vymáčklo ze sebe děvče. Měla na jazyku ještě mnoho otázek, ale byla příliš vzrušená, než aby se je

odvážila vyslovit. Myšlenka, že by se její šéf mohl stát obětí útoku Imů, ji zcela ochromila.

Bull jí v krátkosti vysvětlil, co zjistil v Chicagu.

„Přepočítali jsme se. Mysleli jsme, že nás Porter nepředběhne..."

Přeletěli Upper Bay.

„Vyznáte se tu?" zeptal se Bull.

„Měl byste namířit víc doprava k Newark Bay. Táhle! Vidíte tu halu se zelenou střechou? Myslím, že to musí být někde tam poblíž."

Vrtulník klesl níž. Poznávali lodě, čluny, auta a lidi. Ale ještě si neuvědomovali, že ti lidé utíkají.

Teprve po přistání jim došlo, že se octli v jámě lvové. Stovky dělníků v bezmezné panice utíkaly k západu.

„K čertu! Co se to tady děje?!" vykřikl Bull a otevřel dvířka vrtulníku.

Jeden muž přiskočil a volal: „Rychle! Vemte mě s sebou! Letíme pryč! Rychle! Dřív než bude pozdě!"

„Moment! Co se děje?"

„Přistáli tady Imové! Vzadu v hale jich jsou stovky!" vykřikl muž, vyhoupl se do křesla a hrozivě svíral v dlani kovovou tyč.

Hommer G. Adams opravdu nic netušil. Každý den se u něj hlásilo několik vynálezců, aby mu předvedli svá díla. Porter na něj udělal slušný dojem, a protože nemluvil o perpetu mobile, nýbrž o nové konstrukci trysky, která by ve vesmíru ušetřila až 90 % energie, rozhodl se, že s ním půjde. Když zjistil, že upadl do léčky, bylo pozdě.

Porter ho odvedl do haly. „Za těmito dveřmi jsou moje laboratoře. Myslím, že vás během několika minut přesvědčím."

Ale za dveřmi nebylo nic, co by připomínalo laboratoř. Byla to jen prázdná hala, jejíž jedinou dekoraci tvořilo pět Individuálních Metamorfů, kteří se k němu zvolna blížili. Adams hleděl na bytosti

51

se dvěma rukama, dvěma nohama a hmyzími hlavami, a pocítil bolesti, jako by mu někdo řezal do mozku nožem.

Věděl, že padá k zemi, ale byl to bezbolestný pád. Pak se do mozku dostávalo cizí vědomí. „Máme tě - patně nám — máme tvůj GCC - máme New York - a máme tebe. Půjdeš, kam budeme chtít!"

Adams ležel na zádech a zároveň stál vedle svého těla a nakláněl se nad sebe. Vůbec mu nedocházelo, že na zemi leží jeho vlastní tělo a že se nad ním sklání Im, v jehož ohyzdném těle byl nečekaně

uvězněn!

Začal otevřený útok Imů proti New Yorku!

Porter si všiml několika přihlížejících lidí a rozběhl se proti nim. Následovali ho čtyři další Imové. V této chvíli nemínili přeskakovat na bezvýznamné dělníky, jenom jim chtěli nahnat strach. V okamžiku vyvolali zdrcující paniku. Pro jistotu utíkali za vyděšenými lidmi.

V tu chvíli neměl souboj mezi Adamsem a zbylým Imem žádné diváky.

Adams se totiž nemínil vzdát. Člověk je fyzicky silnější než Im, takže když se na okamžik vrátil zpět do svého těla, zatnul prsty do chitinového krunýře protivníka, až mu mezi prsty vytryskla temně rudá tekutina a proudem tekla na podlahu.

Bolest ustala.

Monstrum bylo mrtvé.

Adams vyčerpaně vstal. Ihned myslel na další věci - na ohrožení New Yorku. Věděl, co vědí Imové, a jednal podle toho. Nesměl ztrácet čas...

„Pane Bulle!“ zvolala Adamsova sekretářka Jeanette Lawrenceová

a ukázala před sebe.

„Vy blázne!“ říčel muž s tyčí. „Copak nevidíte, co se tady děje?“ Reginald Bull to viděl. A pochopil, že v tuto chvíli nemělo smysl

52

Homera G. Adamse hledat. Na molu se objevili Imové. Ne stovka - jen čtyři. Ovšem čtyři bylo i tak víc než dost.

„Rychle! Pojd'te sem!“

Vmáčkli se do kabiny a Bully nastartoval.

Když přistávali na střeše budovy GCC, v ulicích už propuklo peklo. Imové přebírali moc.

„Já to nechápu,“ plakala Jeanette. „Přece do města nemohlo vtrhnout osm milionů invazorů.“

„Úplně stačí pár stovek. Jakmile obsadí nejdůležitější posty politické a hospodářské struktury města, bude většina bezmocná.““

„Volejte Rhodana!“ vykřikla zoufale dívka.

„Nejde to. Neslyšela jste cestou příkaz starosty?“

„No a co? Vy se najednou bojíte nějakých příkazů?“

Bully pokrčil rameny. „To ne. Zkoušel jsem se dovolat, ale nešlo to.“

Vypadala zoufale. „Jste Im, že jo? Dostali vás! Že jo?!“

„Nemluvte nesmysly! Pojd'te, prosím, se mnou.“

Zavedl ji do Adamsovy pracovny. Několika pohyby zapnul vysílačku a volal Rhodana. Čekali pár vteřin. Pak minut. Ale nikdo se neozýval.

„Tak už chápete,“ záúpěl Bull. „Ten zákaz je jenom zástěrka. Imové přikryli New York pod energetickou kopuli!“

„Jako v Gobi?“

„V podstatě ano. Bude to jen nějaká trochu jiná konstrukce. Pokud se dá věřit Crestovi, v Galaxii neexistuje žádná další civilizace kromě Arkonidů, která by uměla stavět stejné ochranné štíty. Z našeho pokusu však vyplývá, že vlny vysílačky narážejí na překážku. Ale jestli jde jen o nějakou elektromagnetickou zábranu, nebo o neprostupný energetický štít, se musí nejdříve vyzkoušet.“

„Tak to uděláme!“

„Jak byste si to představovala konkrétně?“

„Použijeme k tomu například vrtulník!“

„Aby nás sestřelili, že? Nebo abychom skutečně narazili do neviditelné stěny a zřítili se.“

53

Miss Lawrenceová na něj pohlédla plna beznaděje. „Tak to tedy je...“

„Neztrácejme optimismus, slečno,“ pousmál se Bull. „Poletím sám.“

„Vy? Zbláznil jste se?“

„Jako jedinej k tomu mám technický vybavení, slečno. Poletím a vynesu ven zprávu o dobytí New Yorku.“

„Cože to máte?“

„Arkonidský transportní skafandr. Už jste o něm slyšela, ne?“

„Nestřílet, k čertu!“ zvolal Perry Rhodan a uskočil ke straně, aby útočník minul cíl. Cannon temně

žuchl na podlahu. Marshall, který právě zachytil jeho myšlenky, dodal: „Máte ještě tu třetí možnost, o níž mluvil pan Rhodan! Podle pozemských zákonů nejsou zajatci zabíjeni, pokud se drží dohodnutých pravidel.“

Cannon na Rhodana tázavě pohlédl. „Co chcete udělat?“

„Budeme s vámi jednat. Pokud dohoda dopadne podle našich představ, vyšleme vás zpátky k vašim jako parlamentáře. Samozřejmě že ne jako člověka.“

„Tak proč mi nedovolíte, abych se rovnou vrátil do svého původního těla?“

„Protože takhle máme jistotu. Jak se rozhodnete?“

„Budete mi klást podmínky, že?“

„To vám ještě nepovím. Musím se poradit s ostatními. Budeme se spolu bavit za přítomnosti počítače.“

Cannon opět strnul. „Vy plánujete zradu, Rhodane!“

„Nesud'te ostatní podle sebe, Cannone. Kdybych měl v úmyslu vás zabít, už by se stalo.“

Clive Cannon zvolna přitakal. „Dobrá tedy, já to беру. Bylo by mi však nejmilejší, kdyby to mohlo proběhnout rychle.“

Rhodan přikývl a Manoli s Rasem odvedli Cannona z místnosti.

Vtom se ozvala vysílačka.

54

„Adams Rhodanovi - Adams Rhodanovi! Prosím, okamžitě se ozvěte!“

Perry Rhodan přiskočil k ovládacímu panelu.

„Tady Rhodan! Co se děje, Adamsi?“

„Zaplaťbůh, pane! Dávejte pozor! Trčím v Kanadě - přesně padesát stupňů severní šířky a pětáosmdesát stupňů západní délky-na železniční trase Quebec-Winnipeg.“

„Jak jste se tam dostal? To je přece téměř divočina?“

„Kromě toho vezměte na vědomí následující: musel jsem z New Yorku uprchnout. Město obsadili Imové. Všechny zprávy z New Yorku jsou od včerejška cenzurovány Imy. Musíte ihned učinit potřebná opatření! Já jsem uprchl se starým vrtulníkem a došlo mi palivo.“

Perry Rhodan přijal alarmující zprávu klidně. Ani robot by nemohl jednat věcněji než on.

„Můžete mi říct, jak jste unikl Imům?“

„Jen klid, pane Rhodane! Jsem úplně v pořádku! Došlo k souboji muže proti muži. Zaplaťbůh, že jsem mutant! Moje duše jako by byla k mému tělu přilepena. Už jsem byl v cizím těle, ale zase jsem se vrátil do svého. Pak jsem ho přemohl...“

„Dobrá. Jaké jsou plány invazorů?“

Adams mu sdělil všechno, co věděl.

„Hrozí nebezpečí, že vás Imové sledují?“

„To nemyslím. V tom případě bych se z New Yorku asi nedostal.“

„Takže vyčkejte. Pošlu pro vás Rase. Nechtě vysílačku na příjmu. Mimochodem, slyšel jste v New Yorku o Bullovi?“

„Ne. Proč? Měl se u mě objevit?“

„Ano,“ odpověděl zdrceně Rhodan. „Takže máme o důvod víc, proč se o New York postarat.“

„To nebude potřeba, Perry. Už jsem nad Japonskem!“ skočil jim do řeči Reginald Bull.

„Proboha, Bully! Jsi v pořádku?“

Jistěže.“

55

„Tys nebyl v New Yorku?“

„Ale byl. Zrovna se odtud vracím. Pomohl mi ten arkonidskej lí-tací obleček.“

„Dobrá, konec obou hovorů. Mám důležitou práci!“ skončil Rhodan.

Počítač vyhodnotil Imovy odpovědi.

Rhodan vzal do ruky výsledky a ukázal je protivníkovi. „Počítač nelze nijak podfouknout, jak vidíte. Momentálně nemá význam vyslat vás jako parlamentáře. Vaše dobrá vůle zatím nestačí. Myslím, že ještě pár dní počkáme, abychom zjistili, jak se situace vyhrotí. Vaše strana pak třeba bude ochotněji vyjednávat.“

Cannon se oddal svému osudu. Pochopil, že je bezmocný, takže se nijak nebránil, když ho dva strážní roboti odváděli.

Pro přátele měl Rhodan optimističtější pohled.

„Čtěte, pánové!"

„Tohle je řešení," konstatoval po chvíli dr. Haggard.

„Gratuluji vám, pane Rhodane!"

„Tady to je, pánové!" usmíval se Rhodan. „Máme vzorek mozku Ima! Tohle jsme potřebovali pro náš identifikátor. Ještě dnes ho předáme konstrukčním robotům. Jsem si jist, že během čtyřiaadvaceti hodin získáme první prototyp! Mezitím se můžeme věnovat studiu Imovy tělesné schránky!"

Rhodan pak zavolal grónskou základnu Mercantovy tajné služby.

„Mercante, vy jste se chtěl na zpáteční cestě zastavit u Adamse. Už to nedělejte. New York je v rukou Imů."

„Cože? Děláte si legraci?"

„Vůbec ne. Adams a Bull jsou jediní, komu se podařilo uniknout z města."

Mercant zafuněl. „Pozor, pane! Ještě před půlhodinou jsem hovořil s kolegou, který mi z New Yorku volal!"

56

„A každé jeho slovo bylo kontrolováno Imy. Nedělejte se hloupější než jste, Mercante. Kolik jste získal mužů?"

„Zatím přesně tři sta čtyři."

„To stačí. Zařídte, abyste byli u nás v Gobi nejpozději za čtyřiaadvacet hodin."

„Jak si přejete, pane."

Homer G. Adams si udělal pohodlí v kabině svého vrtulníku a pokoušel se na chvíli usnout. Najednou ho cosi vyděsilo. Nedokázal nct, co to bylo, jenom tušil, že šlo o nějakou reakci v jeho mozku.

Sny!

Zdálo se mu něco?

V životě nikdy neměl potíže s pamětí. Co si přečetl, všechno si napoprvé perfektně zapamatoval.

A teď měl pochybnosti?

Ještě jednou zrekapituloval, co se stalo.

Byl jsem Im, ano! Na Staten Islandu mě jeden na chvíli převzal. Díval jsem se sám na sebe. Věděl jsem totéž, co věděl protivník. Ale zůstal jsem Homerem G. Adamsem a tu příšeru jsem uškrtl. Nepřemohl mě. Ani nezničili moji fotografickou paměť. Jako člověk jsem zůstal stejný...

Pak pochopil!

Zůstal v něm ještě nějaký zbytek Imova vědomí. Zatlačen někam dozadu. Jako stín...

Zavřel oči a soustředil se.

Seděl bez hnutí a naslouchal podvědomí. Pak vstal a jako v tran-zu kráčet po kolejích. Dva kilometry.

Z pochybností se stala jistota. Najednou to věděl. Věděl, co v něm mrtvý Im zanechal: cestu k podzemním úkrytům! Proto letěl sem, do Kanady!

Adams přišel k zamaskovanému vchodu, stiskl tlačítko a otevřel vstup do podzemí. S jistotou náměsíčníka vešel dovnitř. Leželo tam

57

přes dvě stě neživě vypadajících těl, ohyzdných vězení zajatých lidských duší.

Našel, co potřeboval.

Adams se vracel. Ještě než dorazil k vrtulníku, objevil se letoun Rase Čubaie.

„Dámy a pánové!" oslovil Rhodan shromážděné spolupracovníky, mezi kterými byla i početná Mercantova skupina. „Musím se vyjádřit stručně. K tomu, abychom obrátili kolo dějin v náš prospěch, nezbyvá mnoho času. Plánované střežení důležitých osobností naší planety nemohlo být vykonáváno v potřebném rozsahu, protože nám prostě scházeli telepati. Protivníkovi se mezitím podařilo umístit na Zemi neznámý počet svých bojovníků. Dokonce se mu podařilo získat pod svou vládu jedno z nejdůležitějších měst světa. Lidé v New Yorku jsou odříznuti od světa, přestože si veřejnost myslí, že je tam nadále vše v pořádku."

Rhodan sáhl do kapsy a vytáhl malý přístroj.

„Vy všichni většinou znáte detektor mozkových vln. Tenhle je ale trochu vylepšen. Umožní nám okamžitě poznat, zda před sebou máme Ima. Názorně předvedu. Pane Mercante, shromáždil jste své tři sta čtyři zájemce o službu u nás?"

„Ano, pane. Jsou u hlídky dvaadvacet."

„Dobrá, jdeme tam. Bully, ty zůstaň u vysílačky, prosím. Ostatní - za mnou!"

U hlídky dvaadvacet stály tři stovky čekatelů na vstup do uzavřeného prostoru pod zářivou kopulí.

Cestou Rhodan vydal Mercantovi patřičné rozkazy: „Vaši muži projdou jeden za druhým postavením dvaadvacet ve vzdálenosti nejvíce pět metrů ode mne. Pokud by mezi nimi byl někdo, koho převzali Imové, dám vám znamení.“

Mercant vyšel malým otvorem z kopule a pak už začali jeho muži pochodovat dovnitř.

Zdravili přitom vojensky, jako při přehlídce. Rhodan pokyvoval hlavou.

John Marshall je automaticky odpočítával. Náhle suše polkl. Detektor zablikal.

„Támhleten vysoký blondák!“ zvolal Rhodan. „Zatkněte ho!“

„Haló, poručíku Pirelli, pojd'te prosím k nám!“

Pirelli zaváhal.

„K čertu, poručíku!“ rozzlobil se Mercant. „Mám vám to snad dát písemně? Zdržujete! - Další, pánové!“

Pirelli poslech a zástup se znovu pohnul.

„Počkejte moment, poručíku!“ řekl Rhodan. „Někoho mi připomínáte. Rád bych si s vámi promluvil...“

John Marshall mezitím napočítal do 304, Detektor se už znovu neozval. To byl dobrý výsledek.

„Kleine!“ řekl Rhodan do mikrofonu. „Uzavřete kopuli! Akce skončila!“ Pak se otočil k Pirellimu:

„Mám dotaz, poručíku. Jste ochoten dělat našeho vyjednavče s Imy?“

„Já vám nerozumím, pane?“

Byl jste identifikován jako Im, poručíku. Proto se vás ptám.“

„Jak byste mě mohl identifikovat, pane Rhodane? Proč blufujete?“

„To já tady kladu otázky, poručíku, ne vy. Jste Im. Na vaší odpovědi *záleží, zda* vás použiju při svých plánech, nebo zda budete okamžitě zastřelen.“

„Má strach,“ ozval se Marshall. „Je plně v naší moci. Jeho tělo není dostatečně blízko. Ale tuší, že jsem telepat. Záměrně mate své myšlenky.“

„Dobrá, Marshalle, děkuji. Takže, Pirelli?“

Poručík se postavil do pozoru. „Ano, jsem ve vaší moci, pane Rhodane. Pokud mi .rozkážete, abych dělal vyjednavče, udělám

Zbylo ještě 303 výborně vycvičených, spolehlivých mužů. Rho-dan je krátce přivítal a odebral se do pracovny, kde na něj čekal rozzuřený Bull.

„Perry! Co si to vlastně myslíš! Dyt' tys těm masírujícím chlapům nabízel ideální cíl! Neměls žádnou ochranu! Kdyby na tebe chtěl nějaký Im přeskočit, nebo kdyby tě chtěl někdo zastřelit, měl by ideální šanci!“

Rhodan zavrtěl hlavou. „Imové jsou zbabělci, když jim jde o život, Bully... Ale pusťme se rovnou do práce.“

„Chceš vysvobodit osm milionů lidí v New Yorku?“

„Přesně tak. Roboti už vyrábějí první sérii detektorů. Čtyři sta kusů už máme k dispozici. Vybavíme všechny naše mutanty a většinu policistů. Ty, Bully, odletíš zítra ráno na Měsíc a navážeš kontakt s roboty v kráteru Anaxagoras. Vyhodnotíš jejich výsledky a pokud by ještě nenalezli základnu Imů, bude to tvoje práce. Až najdeš cíl, ohlas se mi.“

„Jasně!“

„Teď k vám, pane Adams! Netvrďte mi, že nemáte chuť stát se hrdinou. Dám vám asi dvacet mužů. Vaším cílem je kanadská základna Imů. Ani vy nezaútočíte bez mého rozkazu.“

„Jak si přejete, pane!“ odpověděl Adams.

Poslední, nejobsáhlejší rozkazy obdržel Allan D. Mercant. Jeho úkolem bylo osvobodit New York. Zatímco v Gobi začínal nový den, v New Yorku se blížil večer. Všechny rakety a letouny odstartovaly. Rhodan zůstal v centrální budově. Odmítl veškerou asistenci a poslal všechny schopné lidi do akce. Jeho jediným společníkem zůstala technika.

Podle očekávání se nejdříve ohlásil Bull, že přistál na Měsíci.

Pak se ozval Mercant: „Kroužíme nad New Yorkem. Zábrana

60

očividně brání jen odletu z města. Takže je možné beze všeho přistát. Akce běží podle plánu. Konec!“

Podle plánu znamenalo, že během následující půlhodiny dostane padesát nejdůležitějších osobností města ozbrojenou návštěvu. Kdo z nich bude identifikován jako Im, bude zneškodněn. V tomto ohledu neznaly Rhodanovy rozkazy žádnou výjimku.

Potom ohlásil přistání i Adams.

Nastalo desetiminutové ticho.

A znovu se hlásil Bull, že hledá roboty. Sotva skončil, zpráva stíhala zprávu, hlášení následovalo hlášení. Za další půlhodinu vypadala situace následovně:

Tři strážci základny Imů na Měsíci byli zabiti. Bull objevil pět set těl Imů, jejichž ego bezesporu dlelo na Zemi.

Rhodan přerušil hlášení: „Žádné další podrobnosti. Všechna těla naložit na Good Hope a ihned přivézt do Gobi. A pospěš si, Bully! Tvoji kořist velmi nutně potřebujeme!"

I Adams dostal stejný rozkaz.

Těsně před polednem přistála Good Hope i Adamsova skupina pod zářivou kopulí v Gobi. Třetí moc získala 732 těl Imů, která uložila mimo uzavřenou zónu na bezpečné místo.

Good Hope pak odletěla směrem k New Yorku a zastavila nad městem. Její mimořádně silné vysílačky opakovaně vysílaly Rho-danovu výzvu obyvatelům města. Slyšel ji nejen New York, ale celá Země! Tři dny diktatury Imů v New Yorku stačily, aby se obyvatelstvo Země přesvědčilo o Třetí moci jako o nejschopnější síle na Zemi.

Mercant byl ve městě s pěti sty detektory a Good Hope přivezla další tři stovky.

Válka v moři domů se ztrácela v epizodách. Ulici po ulici, dům od domu, místnost po místnosti procházeli Rhodanovi muži a čistili prostor od Imů. Většina Imů prosila o život. Zpráva o únosu více než sedmi stovek jejich těl invazory deprimovala. A bylo po invazi.

Na všech obrazovkách světa běžely stejné záběry: starosta New

61

Yorku děkoval osvoboditelům. Lidé opouštěli zaměstnání, aby mohli sledovat přímý přenos.

Zanedlouho se na obrazovce objevil i Perry Rhodan a přednesl zprávu vládám světa. A měl úspěch...

Podmínky, které uložil Imům, byly nekompromisní a jednoznačné. Imové dostali šanci dát se odvézt jednou ze svých lodí, která směla přiletět na oběžnou dráhu kolem Marsu. Proti lidstvu už neměli šanci. Rhodan jim nadiktoval kosmickou smlouvu, která jasně vymezila hranice.

„Záleží jen na vás," zněla Rhodanova poslední slova ve smlouvě, „jak vzniklou situaci vyhodnotíte.

Lidstvo a Arkon jsou spojenci a zakazují vám do budoucna jakýkoliv vstup na jejich výsostná území. Omezte se na pohyb uvnitř svých kosmických hranic a můžeme se časem stát přáteli."

Když o měsíc později poslední vyslanci pozemských vlád opouštěli Gobi s dobrými zprávami, stálo před Good Hope deset mutantů, připravených odletět na Venuši k poslednímu, závěrečnému výcviku.

„... pro dnes a možná pro zítra jsme zvítězili," vysvětloval jim na rozloučenou Perry Rhodan. „Ale musím vás informovat, že počítač nevyloučil další možné konflikty. Jsme na sebe odkázáni. Jeden na druhého! Musíme být silní..., a musíme se učit. Cesty do vesmíru jsou daleké a zahalené temnotou.

Pomozte mi nalézt tu pravou!"